


JESUS HOLDER ALLE SINE AVTALER

 Forbli stående bare et øyeblikk, og la oss bøye våre hoder for et ord i bønn. Og nå mens våre hoder er bøyd, og våre hjerter, lurer jeg—jeg, dette er kvelden som vi har satt til side nå, for—for kvelden for frelse, for å komme til Kristus og ta imot Den Hellige Ånd, jeg lurer på hvor mange som har et bønnebegjær og ønsker å si dette: “Herre Gud, husk meg. Jeg ønsker å få det rett med Deg nå?” Vil dere løfte deres hender høyt? Herren velsigne dere.

2 Vår Himmelske Far, vi er så takknemlige for Ditt Nærvær, og for mennesker med ærlige hjerter som virkelig tror at—at Du kommer, og at de—de må gjøre seg rede for denne store begivenheten som hele verden har ventet på, alle disse tusen årene. Og vi lever så og si helt der vi kan se tiden og historien ebbe ut, og Evigheten begynner å bevege seg inn. Og vi ser dette komme til syne, så våre hjerter er forunderlig oppildnet. Og vi ber, Far, at Du må granske våre hjerter i kveld og prøve oss. Og om det skulle være noe synd i oss, Herre, ta det bort. Vi har lagt merke til denne uken, i Ditt herlige Nærvær, idet vi har sett at Du over denne, blant denne forsamlingen, har gått rett ned og får tak i selve hjertets tanker og åpenbart det for oss, fortalt oss disse tingene. Nå i kveld, Herre, ønsker vi at hjertene våre skal være sanne og rette med Deg. Vi ber om at Du velsigner.

3 Her på plattformen, eller talerstolen, er det plassert en eske med lommestørklær, små kleder som går til de trengende. Jeg ber, Himmelske Far, når—når de blir sendt fra dette stedet, hvor bønn har blitt bedt, og tro til å tro Gud, at—at hvert eneste lommestørkle her, og hvert lite tøyestykke og kleder som vil berøre de syke, må de bli friske. Fordi denne forsamlingen og vi sammen ber i en akkord at Du må helbrede dem, Far. Det er et minnesmerke vi har bedt om. Du sa: “Be, så skal dere få. Og når dere ber, tro at dere får det dere har bedt om.” Jeg tror, Herre. Vi tror alle sammen. Og det har blitt bedt. La det nå skje for Guds Rikes skyld, for vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

Vær så god og sitt.

4 Vel, det er virkelig godt å være tilbake i—i auditoriet igjen i kveld, og under stor forventning om at Herren skal besøke oss i kveld, siden vi har satt av denne kvelden, fra å be for de syke til . . . til å søke frelse for våre sjeler. Hver enkelt av oss trenger å innvie våre liv på nytt. Og denne uken har vi sett Jesu Kristi Nærvær, den stadfestede Skriften, Ham rett her iblant oss, sett hva Han gjorde. De samme tingene som Han gjorde på jorden da Han var her før, det gjør Han på akkurat samme måte. Nå, hvis vi ser i denne tjenesten etter som den stiger, akkurat som vi vokser

til en fullkommen dag, en fullkommen menighet. Vi begynte . . . Akkurat som—som vi sa denne morgenen.

⁵ I vårt herlige, lille fellesskap denne morgenen hadde vi virkelig en underfull stund ved frokosten. Jeg takker brødrene for deres fine samarbeid. Jeg fikk håndhilst på mange av dem, disse fine mennene som sponser dette møtet, brakte oss hit. Til . . . Det viser at de er interessert i folket sitt. De er hyrder, og interessert i sauene sine. Og derfor er jeg—er jeg takknemlig for at noen av disse . . . En hvilken som helst hyrde er interessert i å skaffe vitaminer til sauene sine. Og dette er åndelige vitaminer, så og si, som—som hjelper sauene til å vokse til en sterk tro på vår Gud. Og derfor setter jeg—jeg pris på slike menn.

⁶ Og nå, talte denne morgenen over tanken om at Menigheten vokser, ser dere, kommer opp som et Frø i jorden. Og det Frøet, når det blir plantet, vokser det fra herlighet til herlighet. Og etter en stund blir det til en blomst, og så går det tilbake til frøet. Det er som det originale Frøet som ble plantet. Og på samme måte har Menigheten vært. Menighetstiden begynte, i denne siste tid . . .

⁷ Etter den mørke tidsalderen begynte den med Martin Luther i reformasjonen, forkynte rettferdiggjørelse ved tro. Etter hans tid, og de organiserte menigheten, døde den ut.

⁸ Deretter kom Zwingli etter Luther. Og Zwingli trodde ikke engang på jomfrufødelen. Han dro til Sveits. De tror fremdeles ikke på det, i Zwilinglis lære tror de ikke at Jesus var jomfrufødt. De sa at Han var Josefs sønn, *kalt* Guds Sønn.

⁹ Men det tar bort hele støttebjelken under, hele grunnlaget for kristendommen. Han var jomfrufødt, ellers var Han bare et menneske som du og jeg. Han var Guds Sønn.

Så, etter det kom Calvin og så videre.

¹⁰ Til slutt kom menigheten inn i en slik tilstand der den måtte få en ny reformasjon. Og Gud sendte John Wesley med et budskap om helliggjørelse, åndens renhet. Og deretter gikk han og Whitefield, og mange av dem gikk videre i den store reformasjonen, og Asbury. De kom til De forente stater. Og den store vekkelsen frelste England og verden på den tiden.

¹¹ Hva gjorde de? Etter at grunnleggerne døde ut, begynte de å organisere seg på doktrinen sin, og før du visste ordet av det dannet de en organisasjon. Så fikk vi andre som brøt ut derfra, slike som Alexander Campbell, John Smith og baptistmenigheten og så videre. Og deretter Nasareerne, Pilgrim Holiness og andre kom fram.

¹² Og så kom den store reformasjonen igjen, pinsevekkelsen, som kom ut av de organisasjonene med restaurasjonen av gavene; tungetale, Guddommelig helbredelse. Store mirakler og tegn kom fram. Det pågikk i lang tid. Det har gått femti, omtrent femti-åtti år nå siden Den Hellige Ånd begynte å falle på gamle

Azusa Street i California. Her i De forente stater, hvor Den begynte å falle, begynte en fantastisk tid.

¹³ Så, hva gjorde pinsebevegelsen? En lagde seg en organisasjon. En sa: “Han kommer på en hvit hest”; en annen: “På en hvit sky”. Og de gikk bort i organisasjoner og splittet seg og oppløste brorskapet blant folket.

¹⁴ Og akkurat som Israel. Lite visste Israel at da de ropte seieren på elvebredden, var de bare omtrent fire dagers reise, omtrent førti miles unna det lovede land. De forstod ikke at det ville ta dem førti år. Men hva var det? Nåden hadde tilveiebrakt dem en profet, en Ildstøtte, et offerlam, en utfrielse. Og fremdeles ville de ha en lov. De ville ha noe som de kunne gjøre noe med. De ønsket å ha en finger med i spillet. Det var det mest ubetenksomme feiltrinnet de noen gang gjorde, i 2. Mosebok 19, da Israel forkastet nåden og aksepterte loven.

¹⁵ Og hva gjorde de så? Han bare lot dem bli rett der i villmarken i førti år. De plantet vingårder, og de spiste frukt, og de tok seg koner, og de oppdro barn inntil den gamle generasjonen døde ut og en ny generasjon kom fram. Førti år senere, og knapt førti timer unna, men de måtte vente førti år før de gikk over. Så kom en ny leder inn, Josva, og de kom inn i landet med den nye gruppen.

¹⁶ Nå, jeg tror det er et veldig vakkert bilde her, som vi oppdager. For lenge siden, da våre forfedre i pinsebevegelsen, stod fram. De hadde det gamle Generalrådet, fra det dannet de Assemblies of God. Ut fra det kom UPC, deretter United og så videre, inntil de fikk organisasjoner etter organisasjoner, kranglet og slåss. Gud bare lot dem sitte rett der, ta seg koner, oppdra barn, tale i tunger, rope i Ånden. Men nå har en ny gruppe kommet fram. De var bare noen få dager unna det lovede land. Alle disse velsignelsene de hadde var fine. Men husk, hele landet tilhørte dem. Nå er vi i ferd med å gå inn i det Lovede Landet, så må Herren hjelpe oss idet vi ser på disse tingene. Skjønner?

¹⁷ Akkurat som pyramiden. Har dere lagt merke til hvordan pyramiden ble lagt? Ikke en pyramide-doktrine nå; bare en pyramide.

¹⁸ Se på endollar-seddelen din. Seglet til De forente stater er den ørnen. Vel, hvorfor står det over der på pyramiden, “Det store seglet”? Hvorfor ville det være større her enn De forente stater og—og seglet til De forente stater; Det store seglet, øyet, som iakttar?

¹⁹ Og toppstenen som hører til på pyramiden, ble . . . den ble forkastet. Den kom aldri på pyramiden, ikke før denne tid; Scone-stenen, hevder de. Men den ble aldri satt på, toppstenen. Hvorfor? Da Enok og dem, i tidlige tider, bygde pyramidene nede i Egypt, finner vi ut, og der inne, visste de at hjørnesteinen, toppstenen, ville bli forkastet. Og pyramiden er

satt så fullkomment sammen at de ikke trenger sement. Det ble så mekanisk hugget ut at en sten passer til den andre, så tett, du kan ikke engang putte et barberblad mellom dem. Nå, bare fortsatte å bygge oppover, og nå er den helt finslipt, på toppen, klar for toppstenen når den kommer.

²⁰ Det er slik Gud har ført Sin Menighet, fra rettferdiggjørelse, helliggjørelse, dåpen i Den Hellige Ånd, og nå Åndens tjeneste som er det som levendegjør Ordet. Den tjenesten i Menigheten vil måtte være helt nøyaktig lik Hans.

²¹ Akkurat som dette, når skyggen min her, av hånden min . . . Hvis jeg aldri har sett hånden min, sett skyggen, er den litt . . . Den blir svakere jo lenger bort den kommer. Men når den kommer nærmere og nærmere, kommer det negative og positive sammen, inntil begge blir det samme.

²² Og det er akkurat da Menigheten og Ordet må være ett, slik Jesus og Gud var ett, helt nøyaktig. De . . . Gud har, var i Kristus, forlikte verden med Seg Selv. Og på samme måte må Kristus være i Menigheten, de salvede i Ordet, for å oppfylle alt sammen. Og det er Toppstenen som kommer på den siste menighetstiden. Ikke Laodikea, nå. Det er et kall ut fra den, en Brud ut av en menighet, Menighet ut av en menighet, med andre ord, akkurat som Han kalte en nasjon ut av en nasjon i Egypt. Og nå lever vi i den tiden, og vi er takknemlige for disse store tingene som vi har sett.

²³ Nå, i morgen ettermiddag, om Herren vil, vil det bli avslutningen av dette møtet, denne delen av møtet. Og vi vil helt og holdent sette av det til å be for de syke. Og alle som ønsker å bli bedt for kan komme ut og få et bønnekort, for å komme gjennom bønnekøen. Nå, grunnen til at vi gir ut bønnekort på disse, er for å holde dem i køen. Og så, hvis ikke vil de bare vrimle rundt, rundt, rundt, skjønner dere. De, så du . . . Vi gir dem et bønnekort. Du får et bønnekort og så komme i køen. Og du vil se og tro, du vil se Guds herlighet finne sted. Det vil bli fantastisk.

²⁴ Og så takker vi dere for alt dere har gjort, og for den flotte velkomsten vi har fått blant disse forkynnerbrødrene og så videre.

²⁵ Nå, i morgen er søndag, og disse menighetene vil være åpne. Det vil ikke være noe møte her i morgen tidlig. Det vil være søndagsskole. Og dere besøkende . . . Jeg har noen venner her inne, selv, som—som er sammen med oss i gruppen, og noen som har kommet ned fra hjembyen min, for å være sammen med oss her.

²⁶ Nå, dette er mennene som sponser dette møtet. De tror på denne slags møte. Hvis jeg bodde her i denne byen, ville jeg tilhørt en av deres menigheter. Det ville jeg helt sikkert, for de tror det samme som jeg tror. Og jeg ville tilhørt en av deres menigheter hvis jeg bodde her.

27 Og dere som ga livet deres til Kristus denne uken, og dere ikke har et menighets hjem, hvorfor ikke ta det opp med dem? De tror på det samme, ellers ville de ikke ha sittet her oppe og representert det. Skjønner? Så nå, finn deg—deg—deg en fin en, av disse fine menighetene, i morgen, og gå til den. Jeg er sikker på at det vil gjøre deg godt. De vil hjelpe deg. De vil hjelpe deg til å tro. Og hvis du ikke har blitt døpt, spør dem. Hvis du ikke har mottatt Den Hellige Ånd, spør dem om det. Og de vil hjelpe deg rett videre til Kristus, og geileide deg videre nedover veien inntil Han kommer tilbake. Nå, Herren velsigne hver enkelt av dere.

28 Og nå, dere vet, presbyterianerne reiser seg alltid opp og setter seg ned, sier de. Og jeg er ikke en presbyterianer. Men jeg tror at vi burde stå når vi leser Ordet fordi det er å gi Gud ære, å stå. Akkurat som når vi hilser flagget, eller sverger troskap, eller den slags.

29 Og nå, for i kveld, har jeg valgt litt Skriftlesning her, fra Lukasevangeliet det 7. kapitlet, begynner med det 36. verset.

30 Og nå, hele uken har jeg arbeidet med en—en tanke som kom til meg, på veien ned hit, om: “Avdekkingen av den mektige Gud.” Men da jeg var ferdig, kikket på Skriftstedene mine og slikt, hadde jeg nesten tjue sider. Så jeg ville aldri kommet gjennom det, på en time her. Derfor tenkte jeg at jeg måtte forandre det i kveld, så det har jeg.

31 Jeg tror at det er Herrens vilje at jeg sier disse tingene. Nå, i det 7. kapitlet av Lukasevangeliet og det 36. verset.

... spurte en av fariseerne om Jesus ville spise sammen med ham. Og han gikk til fariseerens hus og satte seg til bords.

Og se, det var en kvinne i byen, en synderinne, da hun fikk vite at Jesus satt til bords i fariseerens hus, kom hun med en alabastkrukke med velduftende olje,

og hun stilte seg bak Ham ved føttene hans og gråt. Og hun begynte å vaske føttene hans med tårene sine, og tørket dem med håret sitt. Og hun kysset føttene hans og salvet dem med den velduftende oljen.

Da fariseeren som hadde innbudt Ham, så dette, sa han til seg selv, (husk, ikke ut høyt), til seg selv: Hvis denne mannen . . . var en profet, ville han visst hvem og hva slags kvinne det er som rører ved ham . . . at hun er en synderinne.

Jesus svarte og sa til ham: Simon, Jeg har noe å si deg. Så sa han: Mester, si det!

Det var en pengeutlåner som hadde to skyldnere. Og de skyldte . . . Den ene skyldte fem hundre denarer og den andre femti.

Og da de ikke hadde noe å betale tilbake med, etterga han begge to gjelden. Si meg da, hvem av dem vil elske ham mest?

Simon svarte og sa: Jeg vil tro det må være den som han etterga mest. Og han sa til ham: Du har dømt rett.

Så snudde Han seg til kvinnen og sa til Simon: Ser du denne kvinnen? Jeg kom inn i huset ditt. Du ga meg ikke vann til føttene mine, men hun har vasket føttene mine med tårene sine og tørket dem med håret sitt.

Du ga meg ikke noe kyss, men denne kvinnen har ikke holdt opp med å kysse føttene mine siden Jeg kom inn.

Du salvet ikke hodet mitt med olje, men denne kvinnen har salvet føttene mine med olje.

Derfor sier jeg til henne . . . sier jeg deg: Hennes synder, de som er så mange, er henne tilgitt, derfor elsker hun så mye. Men den som har fått lite tilgitt, den elsker lite.

Så sa Han til henne: Dine synder er deg tilgitt.

Og de som satt til bords med Ham, begynte å si til seg selv: Hvem er Denne som til og med tilgir synder?

Så sa Han til kvinnen: Din tro har frelst deg, gå bort i fred.

32 La oss be.

33 Herre Jesus, denne historien fant sted for mange år siden. Men det er en sann historie, for den er skrevet på sidene i vår Bibel, og vi vet at den er sann. Og nå vil vi på ingen måte prøve å utspille dette igjen i kveld, men vi ønsker at Du skal hjelpe oss til å bringe dette ut som et budskap i kveld til folket, slik at de kan se at—at Du fremdeles er den samme Herre Jesus. Og vi ber om Dine velsignelser over oss alle, da vi er et trengende folk. Vi trenger Deg, Herre.

34 Og vi tror, i kveld, selv om vi ser at Du får de blinde til å se, og de døve til å høre, og de lamme til å gå, og—og ved legeerklæringer har vi sett Deg reise opp fem mennesker fra de døde, på ulike tidspunkt, i ulike land; men likevel, Herre, tror jeg at den sykeste tingen jeg vet om i kveld er Kristi Legeme her på jorden, menigheten. Den er virkelig syk. Helbred den i kveld, Herre. Denne andelen som sitter her sammen, denne—denne gruppen som oppholder seg her i—i Tampa, denne herlige gruppen mennesker, Herre, helbred ethvert sår i kveld. La Ånden gi dette til oss, for vi ber om Det i Jesu Navn, og til Hans ære og til Hans pris, her i denne byen hvor vi oppholder oss. Amen.

35 Vær så god og sitt. Hvis jeg skulle kalle det nå, bare for en liten stund . . . Og prøver ikke, hver kveld . . .

³⁶ Jeg må be dere om unnskyldning. For dere har vært så hyggelige, og dere er slik en lett forsamling å tale til, slik at en rett og slett ikke vet når en skal stoppe. Og det får en forkynner til å forstå at dere tar til dere maten, eller tar imot Ordene som jeg sier.

³⁷ Jeg kommer til dere når jeg har vært . . . Jeg er så trøtt som jeg aldri har vært, på jeg vet ikke hvor lenge. Ser dere, jeg har ikke tatt en pause siden jul.

Jeg drar rett herfra til Tucson, og begynner på nytt.

³⁸ Kommer rett derfra, og drar til British Columbia, for å døpe en hel indianerstamme som jeg ledet til Kristus, som tidligere var katolikker, sist høst, da jeg var på en jakttur. Og hele gruppen ga sitt hjerte til Kristus ved helbredelsen av moren, en av mødrene. Som legene, ingen kunne hjelpe henne. Hun lå for døden. Og de vil ha meg tilbake så snart isen er smeltet. Ser dere, blir åttifem minusgrader der. Og så, når isen er smeltet, tar jeg dem, og alle.

³⁹ En stor gruppe med pelsjegere og jegere, langs hele Alaska Highway, vil møte meg for å bli døpt og ta imot Kristus. De så Herren vise en visjon av en bestemt ting, hvor en bestemt bjørn ville være, hvor mye han ville veie, hvilket slag det var, og hvor et bestemt dyr oppholdt seg; hvordan, hvem som ville være der, og hva de ville ha på seg, og alt om det. Og fortalte dem det før det skjedde. Og de sa: "Det er ikke engang slike ting i dette landet." Og vi gikk rett på det. Det skjedde, ord for ord. Troféene henger på rommet mitt i dag. Skjønner? De sa: "Vi ønsker også å bli døpt." Røffe menn, men, dere vet, Han har frø liggende overalt.

⁴⁰ Mitt emne i kveld er: *Jesus holder alle Sine avtaler*. Jeg vil at dere skal ha det i tankene mens vi snakker. Og jeg—jeg skal ikke tale for lenge. Og jeg vil at dere skal tenke gjennom det nå. Husk, at dere må møte denne Ene som er til stede sammen med oss i kveld, en dag.

⁴¹ Nå, det må ha vært nesten solnedgang, når scenebildet vårt begynner i kveld. Det må ha vært rundt solnedgang. Og denne budbringeren hadde løpt hele dagen, kanskje to eller tre dager. Han prøvde å finne Ham. Han hadde kanskje gått nedover, nesten, fra Dan til Be'er-seba.

⁴² Fordi Jesus gikk, i Sin tjeneste. "Tal her", utførte Sine tegn og under, og hele folket samlet seg. Han reiste videre, til et annet sted. "Jeg må dra til en annen by."

⁴³ Og han hadde hatt en vanskelig tid. Kanskje han hadde gått over til Kapernaum, og de sa: "Men, Han reiste jo herfra for en uke siden. Vi vet ikke akkurat hvor Han dro, men Han dro et annet sted." Og han, åh, han var sliten. Håret hans var vått av svette, bena hans var støvete og svette, og slik kom han inn på selskapet der Jesus hadde talt.

44 Og Jesus var også sliten. Han hadde talt hele dagen. Munnen Hans var tørr, fra mye snakking. Og hendene Hans begynte å se skjelvende ut, og øynene Hans var matte, idet solen begynte å gå ned.

Og han ønsket å se Jesus. Han hadde en beskjed til Ham.

45 Og nå, Jesus hadde tolv menn rundt Seg som holdt folket unna Ham, for ellers ville de trenge seg innpå Ham. Og de . . . Jeg dramatiserer dette slik at alle kan få tak i det. Og så finner vi at, i dette, Jesu menn, han må ha kommet . . . La oss si at han kom til Filip. Og Filip sa kanskje noe som dette: “Sir”, eller: “Unge mann, vi ville virkelig gjerne latt deg treffe Mesteren, men—men Han er så sliten. Vi, vi er bare nødt til å passe på Ham, for Han—Han bare går på til Han nesten segner om. Og vi har vært på så mange møter og så videre, i det siste, at, jeg beklager, jeg tror ikke vi kunne gjøre det.”

46 “Men”, sier han, “jeg—jeg har en beskjed her som kommer fra en meget viktig mann i religiøse kretser. Og det er en invitasjon til deres mester, som vil bli en stor—stor ting hvis—hvis Han drar. Og jeg må treffe Ham. Fordi, jeg har fått ordre om at jeg må ta denne beskjeden med til Ham, og sørge for at Han får den personlig.”

47 Så til slutt tok de ham med bort til Herren Jesus. Og mens Han kikket på ham, Herren Jesus; gikk kanskje ned fra plassen Sin (talerstolen) der Han talte fra, som disiplene og dem hadde lagd i stand for at Han kunne tale fra. Mens Han kikket, ja, Han kikket på den unge mannen. Han må ha likt ham.

48 Og den unge mannen fortalte Ham. Han sa: “Jeg har et—et ærend, Sir. Og det er en meget høytstående mann nede i en bestemt by. Og han er en fariseer, den strengeste av religionene. Og han—han lager en—en middag, en feststund, en bankett. Og han vil at Du skal komme for å være æresgjesten. Og han har . . . Mange vil gjerne bli med på denne banketten, men han har plukket ut Deg. Og jeg har brukt tre dager på å finne Deg, over hele landet. Og jeg var virkelig glad for å komme hit, Sir. Og jeg vil levere denne beskjeden til Deg, fra det, og fra ham.”

49 Og Han tok beskjeden og leste den. Og vi finner ut at denne bestemte fariseeren hadde . . . lagde til en fest, og—og hadde invitert Ham til å komme ned og være en æresgjest hos ham. Så, Jesus stod en liten stund og kikket på den unge mannen.

50 Og ennå så opptatt som Han var, men du kan aldri invitere Ham uten at Han kommer. Jeg bryr meg ikke om hvordan situasjonen er, Han vil komme.

51 Han sa: “Fortell din—din mester at Jeg vil være der. På denne bestemte dagen, på denne bestemte tiden vil Jeg være der.”

52 Og budbringeren må ha smilt tilfreds, og snudde seg bort, og løp nedover bakken for å bringe de gode nyhetene tilbake til sin

mester, at han hadde lykkes i få fram budskapet til denne Ene som han ønsket.

⁵³ Hva var i veien med den budbringeren? Hvordan kunne det skje? Var han klar over hva han hadde gjort? Den første gangen, kanskje, i sitt liv, at han noen gang stod i Jesu Nærvær, og ba ikke engang om tilgivelse for sine synder. Han brukte ikke—han brukte ikke muligheten.

⁵⁴ Åh, hvor det er på samme måte med folk i dag. Mange ganger innser de—de at de er i Hans Nærvær, og—og ber ikke om tilgivelse.

⁵⁵ Vel, for, han—han fikk kanskje aldri muligheten en annen gang, og avlo sin siste mulighet til å be om tilgivelse. Hvordan i all verden kunne han ha gjort det? Hvordan kunne denne gutten ha vært så opptatt av å bringe dette budskapet fra sin mester, at han unnlot, i Nærværet til Guds Sønn, å be om tilgivelse? Det var alt sammen en forretningssak.

⁵⁶ Og, dere vet, det er noe lignende med folket i dag. Menighet, Kristus, har blitt en—en—en forretningssak, eller samfunnssak, å bli medlem av menigheten og bare få en litt høyere sosial status for forretningene dine eller noe. Du får en litt bedre stilling i nabolaget. Det er ikke at man virkelig kommer og omvender seg, slik en—en synder burde gjøre. Mange ganger, i menigheten, blir folk ført rett inn i Kristi Nærvær og vender seg bort og gjør noe like ubetenksomt som denne budbringeren gjorde.

⁵⁷ Åh, han skulle ha falt på knærne sine, og da han først innså at det var Den Han var, og han sa: “Mester, jeg har en beskjed til Deg, men først vil jeg at Du skal tilgi meg.” Det ville ha vært den riktige tilnæringsmåten. Og deretter hvis det var noen forretninger som skulle gjøres, så la det bli gjort senere. Men, det første, få sin egen sjel rett med Gud.

⁵⁸ Det er derfor jeg tror så mye helbredelse blir mislykket, eller påstått helbredelse. Fordi, for det første, folket er ikke klar for helbredelse. De vil ikke bekjenne sine feil. Bibelen sier: “Bekjenn syndene deres for hverandre, og be for hverandre.” Og vi er ikke villige til å gjøre det. Hvis vi kan ta helbredelsen og fortsette videre, og gå tilbake igjen og gjøre det vi gjorde, så vil de gå med på det. Men når det kommer til virkelig, først, å komme og få det rett med Gud, så vil ikke folk gjøre det. Og det er grunnen til at det legger en—en demper på Guddommelig helbredelse. Du ser så mange mennesker som går inn på den måten, og går ut, og ikke gjør det. Og Gud vet alt om de tingene.

⁵⁹ Nå, denne karen gjorde en virkelig ubesindig ting, ville vi tenke. Vi ville tenke: “Hvis jeg bare kunne ta hans plass. Hvis jeg kunne komme opp foran Hans Trone, og—og overbringe en beskjed, det første jeg ville gjøre . . .” Hva ville du gjøre, være interessert i hva organisasjonen din hadde sendt deg opp dit for å finne ut? Eller ville du ha kikket deg rundt for å se hvordan

Himmelen var dekorert? Eller, i Hans Nærvær, ville det første du hadde sagt vært: “Herre Gud, tilgi meg, en synder?” Det ville være det riktige å gjøre.

⁶⁰ Nå, mens Jesus fulgte med på gutten, og idet han gikk bort, tenkte Han kanskje: “Hvorfor gjorde ikke den gutten det?” Var fordi han ikke var klar over Hvem det var.

⁶¹ Må jeg få si dette, ikke uærbødig. Må jeg få si dette, ikke fordi det er dette møtet, eller et hvilket som helst møte. Men jeg tror det er det som er i veien i dag. Folk er ikke klar over det. De ser Skriften nøyaktig identifisert, men de er ikke klar over Hvem det er. De vil se noe, og de sier: “Åh, det var underfullt. Det var fint. Jeg—jeg . . .” Men du er ikke klar over hva Det er. Hvis det var så, ville det finne sted en omvendelse, gråt og jammer. Byen ville få en slik vekkelse inntil halvparten av dere ville blitt sperret inne før morgenen, det er riktig, dersom vi var klar over hva Det er. Og vi går forbi, mange ganger, og går glipp av muligheten, ved å ikke være bevisst.

⁶² Jeg tror ikke gutten virkelig forstod. Han hadde vokst opp hos denne fariseeren, som var en—en—en mektig leder, en prins, eller—eller religiøs mann. Og han hadde vokst opp hos ham, og—og—og bare tatt hans synspunkt i religion. Og fariseeren hadde—hadde ledd av Jesus, og gjort narr av Ham, eller noe de gjorde, som de gjorde på den tiden. Og han bare ristet det av seg; det var ikke noe annet enn “bare en vanlig beskjed” han måtte overlevere. Han bare satt der. Og han var i Hans Nærvær, og det var alt det var for ham. Det betydde ikke noe for Ham. Men dersom han hadde vært klar over det; dersom den gutten kunne stå opp fra de døde i dag, og sitte i dette møtet denne uken, ville han ha gjort noe med det. Han ville hatt et vitnesbyrd som ville ha rystet oss alle. Men han var ikke klar over det.

⁶³ Nå, i scenen her, er det noe galt. Det er ganske enkelt ikke . . . Det er ikke riktig; idet Jesus fulgte med på gutten gå bort, trøtt og sliten. Men, hele scenebildet, det er noe galt. Fariseerne hatet Jesus. Og hvorfor ville de invitere Ham som en æresgjest når de hatet Ham? Den fariseeren hadde, som det gamle gambling-uttrykket, han hadde noe i ermet. Han hadde et ekstra kort i ermet. For de hatet Jesus. Jeg tror Jesus forstod det, der og da. Ser dere, folk må ha ting til felles.

⁶⁴ Moren min, hun pleide å ha et uttrykk: “Like barn leker best.” Du ser ikke, du ser ikke gribber og duer spiser sammen. De er—de er . . . Den ene er en åtseleter. Og duen kunne ikke spise gribbemat fordi den ikke har noen galle. Han—han kunne ikke fordøye det.

⁶⁵ Og du ser ikke troende og vantro sammen uten at det er en eller annen grunn for det. Det er noe—noe galt. Denne karen hadde noe lureri i ermet. Han ønsket å spille det ut på Jesus.

⁶⁶ Nå, ta mennesker, ta for eksempel unge mennesker, unge tenåringer, de liker ikke å være sammen med gamle mennesker, fordi de—de har ting til felles. De unge gifte parene, de har ting til felles. De gamle, de ønsker ikke å være sammen med barna så mye. De—de har ting til felles.

⁶⁷ Når du ser en liten jente som er i nærheten av bestemor hele tiden, nå, så er det—er det noe galt der. Det er for stor forskjell i alderen deres. Hun er enten bestemors kjæledegge, eller så har bestemor en godtepose et sted. Skjønner? Det, det—det er noe lureri et sted. Jeg har et barnebarn selv, og jeg vet. Det er noe lureri et sted. Skjønner? Og ser du henne henge rundt bestemor, så har bestemor en—en godtepose eller noe.

Så denne fariseeren hadde noe i ermet.

⁶⁸ Det hele skjedde på et predikantmøte hvor de hadde samlet seg. Og emnet som ble diskutert var om denne Karen som kalte Seg en profet. Og de trodde ikke at Han var en profet. For de kunne ikke skjønne at en mann, som ikke ville slå lag med dem, all deres doktrine, kunne være en profet. Og derfor hadde de, på dette predikantmøtet, bestemt at Han ikke var en profet.

⁶⁹ Og denne gamle fariseeren skulle bevise det for dem, at Han ikke var en profet. Fariseeren skulle sørge for det, og vise menigheten, alle menneskene i den byen, at Han ikke var en profet, før Han i det hele tatt besøkte byen. Han hadde aldri vært i den byen før. Så, før Han kom, skulle han avsløre Ham. Åh, den ånden, den lever fremdeles. Skulle avsløre Den, gjøre noe for å hindre møtet som Han ville ha hatt der.

⁷⁰ Så vi finner ut at han sa: “Jeg vil lage en middag, og jeg vil invitere alle, og få tak i alle i byen, rundt. Og så vil vi bevise at han ikke er noen profet. Vi vil bevise det.”

⁷¹ Så, fariseeren tenkte kanskje, ved å gjøre dette, ville han få—ville han få en litt . . . kanskje bli, etter en stund, en av kirkeforstanderne, eller noe. Han ville få—han ville få . . . Han ville virkelig bli populær i gruppen sin. Han skulle gjøre narr av Herren Jesus, under banketten, for å bevise at Han ikke var en profet, stille Han til veggs et eller annet sted. Så ville han bli en storkar iblant dem, bli en eller annen mektig mann.

⁷² Nå, vi finner ut at budbringeren kommer tilbake og forteller sin mester: “Jeg fant ham. Han lovet. Og han vil være her, for jeg sier bare hvordan han reagerte, han—han vil være her.” Ja vel.

⁷³ Nå, fariseeren ventet på denne bestemte tiden. Og de visste når de skulle lage til denne banketten, når alt var helt riktig. Kanskje vi tenker, i det lille dramaet vårt i kveld, at—at han stelte den i stand da druene var modne. Hvis du noen gang har vært i Palestina under druetiden, eller California også, når de flotte, store drueklasene er helt fullmodne, da er hele landet, hele dalen bare full av—av den søte duften fra disse druene. Han

visste akkurat når han skulle gjøre det rett. Så han satte av det tidspunktet, de ville ha denne festen på en bestemt dag.

⁷⁴ Inntil tiden endelig kom, da denne festen skulle avholdes. Og han inviterte alle til å komme, som han kunne, til å komme opp, alle kjendisene, og alle foreningene, og så videre, og alle klubbene som var i byen, som han tilhørte. De kom alle ut til hans store, vakre palass. Det lå høyt oppe, skilte seg ut som en storslått eiendom der i byen. Og tiden kom for at dette skulle skje. Selvfølgelig var hagen satt i stand, og bordene var ferdig dekket, og bankett-rommet var klart.

⁷⁵ Og så, nå må han ta hånd om . . . gjestene sine, når de kommer. En hvilken som helst vert vil gjøre det. Så han måtte ansette noen stallgutter, for noen av hans verter ville bli . . . eller noen av hans gjester ville komme i vogner, og noen red på muldyr, noen gikk. Så den som lager til en—en . . . har en bankett, må gjøre i stand, for å varte opp gjestene sine. Så fariseeren hadde gjort i stand alle ting, og alle tjenerne hans, og gjort dem klare, skaffet stallgutter som kunne ta hånd om hestene, og alt føret og slikt klart for dem.

⁷⁶ Og så hadde han en husholder, eller en dørvakt, som måtte samle inn invitasjonene, for du—du kunne ikke komme hvis du ikke var invitert. Og når han samlet inn invitasjonene, hadde han skrevet ned navnene deres, alle de som skulle være der. Og de kom, de identifiserte navnet sitt, og så kunne de komme inn.

⁷⁷ Så, la oss bare se hva måtte, hva de måtte gjøre, en stund. Jeg har vært i østen, og kanskje mange av dere har det og sett hvordan de gjør det. Det er—det er virkelig treffende. Og du legger merke til, da, når alt er stelt i stand, så når de kommer inn døren, spør dørvakten først om hvem de er. Og de forteller hvem de er. Han ser på listen sin, og her er navnet, så sjekker han det. Det han gjør deretter, han tar staven hans, setter den i hjørnet. Guttene tar hestene, hvis han går . . . eller hvis han er til hest, og setter den i stallen.

⁷⁸ Nå, det neste han gjør, han går inn i en gang. Og her inne er det en gruppe med—med menn, som kalles fotvaskerne, tjenerne. Det er den dårligste betalte jobben som finnes, er en fotvask-tjener.

⁷⁹ Og tenk på det, vi som tror vi er noe, og vår Herre identifiserte Seg Selv, på jorden, som en fotvask-tjener. Det var nøyaktig det Han gjorde. Og så tror vi at vi er noe. Vi løper av sted til skolen her og får oss litt utdanning, og lar . . . og lærer å si noen flotte ord. Og kommer tilbake og tar på et—et sett med klær, og går ut her og ønsker å bli kalt “doktor, pastor”, eller noe.

⁸⁰ Jeg var i et stort museum for ikke lenge siden, og kikket på noen beregninger av en mann som veide et hundre og femti pund, hvor mye kjemikalier det var i kroppen hans. Vet dere hvor mye det er når han er helt utsmeltet? Han er verdt åttifire cent. Så

setter du en hatt til ti dollar på en åttifire cent, og en minkkåpe til fem hundre dollar, og setter nesa i sky; om det regnet, ville du druknet. Og så går du, tar vare på denne åttifire centen, riktig, tror du er noe. Og du bryr deg ikke en døyt, slik oppfører du deg, om den sjelen som er verdt ti millioner verdener. Forskjellen, det er ubetenksomt, hvordan vi kan bli!

⁸¹ Nå, denne fotvask-tjeneren, han måtte vaske føttene deres. Nå, i . . . Da du reiste i Palestina, den palestinske kledningen er en kappe. Den henger langt ned. Og så kommer underklærne bare til rundt nedre delen av leggen, *hit*, for underklærne. Og når dyrene og mennene reiser den samme stien, dyrene går selvfølgelig langs stien, og—og—og når—når de reiser den samme stien. Og—og støvet kom opp fra der dyrene hadde vært, og det var en stank i støvet. Og det la seg på føttene deres når de svettet. Og føttene deres var skodd med sandaler. Og den ble helt full av svette, og—og ble våt, klissete.

⁸² Og så ville denne stanken fra der dyrene hadde gått over stien . . . Den palestinske kledningen, som feide som et skjørt, langt ned, sugde til seg dette støvet. Og det gikk nedenfor *her*, og gikk helt over føttene deres og over bena deres—deres. Og de luktet virkelig som den—den stien der dyrene hadde vært. Så, da de kom inn i et hjem slik som fariseerne hadde . . . De hadde sendt bud til Persia og fått tak i de store, fine teppene, og—og slikt. Ja, du ville ikke følt deg velkommen ved å komme inn til verten, og—og—og så stinke på den måten. Derfor hadde de en måte å ta hånd om det. De hadde en fotvask-tjener, og han bodde der.

⁸³ Og så snart du kom inn, og navnet ditt var registrert. Guttene hadde tatt hestene eller dyrene dine, og ført dem bak for å fore dem, en gruppe gutter. Og så identifiserte dørvakten deg utfra listen han hadde i hånden. Og deretter var du klar for fotvask-tjeneren.

⁸⁴ Så gikk du inn. Du satte foten din opp. Han trekker av deg sandalen, setter den opp på et sted, så han vet hvor du er. Og på den andre siden har han en liten sko. Og etter at han er ferdig med å vaske føttene dine, vasker alt sammen grundig av, alt støvet og slikt, gjør deg ren, så setter han på denne lille tøyskoen som dekker over.

⁸⁵ Slik du ser på flyene som krysser over, går til utlandet nå, de gir dem til deg om kvelden. Når du . . . Slik kvinnene har de små tingene som de tar på seg når de ikke bruker strømper. Jeg ser min kone og datter har dem. Noen ganger . . . Det er en liten . . . Jeg—jeg vet ikke hva man kaller dem, men det er som undersiden av en sokk, vet dere, og—og du setter den på foten din.

⁸⁶ Det er noe i den duren, bare at den er litt høyere, for du ønsker ikke å bruke din gamle, skitne sandal og gå over de teppene der

inne. Så, da er føttene dine vasket. Deretter får du, det neste som skjer, du får på denne lille tøyskoen, som jeg kaller det.

⁸⁷ Og så det neste som skjer, det er en mann som står der med et håndkle over skulderen sin, og han har en velduftende olje i hendene. Og det er en parfymert olje. Nå, de direkte strålene fra den palestinske solen på nakken din, den bare forbrenner deg. Og en annen ting, det støvet som klebrer seg, går noen ganger inn i skjegget og inn i håret. Og denne mannen står her, derfor, med velduftende olje. Og han holder den ut i denne lille krukken. Du får den på hendene dine og gnir den inn i ansiktet ditt og på nakken. Så tar du dette håndkleet og tørker den bort, og grer håret ditt. Nå, noen ganger . . .

⁸⁸ Denne er veldig sjelden, for den gir virkelig en—en vidunderlig duft. De får den langt oppe fra fjellene mange ganger, fra en vill rosebusk. Du har sett en rose etter at kronbladene faller av. Da får den—den et lite—et lite eple, liksom, på seg. Og ut derfra, de knuser det og får denne parfymen. Det sies at dronningen av Saba, da hun kom til Salomo, så hadde hun med mye av denne parfymen derfra, og ga den til Salomo. Veldig sjelden; så vanskelig å komme opp i fjellene.

⁸⁹ Og så når de gnir inn denne i skjegget og på nakken, og med dette håndkleet, stiller seg, nå er de klare for å—å møte verten, å møte den som har invitert dem. Skjønner? De ville ikke føle seg vel med å gå inn med all den skitten. Det er grunnen til fot-vasking. Skjønner? De—de—de luktet vondt, og de måtte få vasket føttene sine. Og med de store, tunge sandalene sine på de flotte teppene, ville de ikke følt seg vel. De ville skammet seg. Men nå er føttene hans vasket, og nå er han velstelt. Han dufter av parfymen som er på ham, fra denne velduftende oljen, det de kaller “salve sine hoder med olje”, og gnir den inn i ansiktet sitt, så tørker de seg med et håndkle. Nå er han ferdig stelt.

⁹⁰ Nå, det neste han gjør, han møter sin vert, den som inviterte ham. Han føler for å møte ham. Nå, han ville ikke ha følt for å møte ham med all den skitten på seg, så han er helt ferdig stelt og klar nå.

⁹¹ Deretter møter verten ham ved døren, og de har en veldig underlig skikk. Og den finnes fremdeles i noen av kirkene, en hilsen med et kyss. Så tar de hånden, krysser *denne* veien, omfavner hverandre, menn, med—med armene rundt hverandre, slik som *dette*, og kysser hverandre på nakken. Og når verten kysser deg, er du velkommen. Det er velkomstkysset. Nå, du ville ikke ønsket at verten din kysset deg med all den skitten og det på—på deg, man må bli gjort ren før du blir kysset velkommen. Men, åh, med en gang du er kysset velkommen er du en fullverdig bror. Slik er det. Du kunne, i dag, det man ville sagt i dag, er at du går inn i et hus og du føler deg hjemme. Du er en av dem. Han har kysset deg velkommen.

92 Husk at Judas kysset Jesus, ser dere, hyklersk? Skjønner? Fordi, hvis han kysset ham, var det en velkomst. Det var et vennekys, ikke på leppene, men på nakken, kysset dem på nakken.

93 Nå, vi legger merke til da, at du kunne gå inn. Hvis du ønsket å gå i kjøleskapet, det ville vært i dag, og ta deg et stort smørbrød, og ligge på sengen og spise det, bare føl deg som hjemme. “Du er velkommen. Kom inn.” Det vil si, du har det helt fint nå. Du føler deg bare som en av familien nå, fordi du er på innsiden.

94 Nå, du får alt dette gjort, og salvet, og helt pyntet opp. Du er kysset velkommen. Og så går du inn, håndhilser der på banketten. Du møter vennene dine. Verten har kysset deg inn, og derfor er du—er du fri nå. Du føler det bare som du er en av dem. Du er blitt invitert. Du er blitt gjort ren. Du er blitt kysset velkommen, og nå er du en av dem. Gå inn og ta del i fellesskapet.

95 Nå, rundt dette tidspunktet, kan jeg se for meg at det grillete lammet der ute i grillgropen på baksiden, bare duftet over hele området, sammen med disse druenes og slikt. En kan tenke seg at de fattige stod rundt gjerdet, med vann i munnen. De ble ikke invitert inn; bare de høytstående, til dette. Så festen begynte nå å komme ganske godt i gang. Alt går fint for seg; utfoldet seg helt fint.

96 Nå, jeg kan tenke meg at fariseeren og hans, alle vennene hans, løfter glasset til hverandre, tar en stor, god slurk, og fra de aller beste vinene som fantes i Palestina på den tiden. Fordi de var rike, de hadde råd til det. Og de, alle sammen, kvinnene, deres juvelpyntede kvinner, var borte i hjørnet og hadde sitt fellesskap, satt rundt på divaner og slikt, som var skikken på den tiden. Og mennene, stod oppreist og skålte, og snakket, og presten, og alle rabbiene, og alt, hadde en herlig stund. Og festen er ganske godt i gang.

97 Og så Jesus, enda så travelt som Han hadde det, og Hans tette program, Han holder alltid Sin avtale. Du kan stole på det. Han holder Sin avtale.

98 Nå, la oss kikke inn i rommet og se hva som skjer. Jeg kan se fariseeren der borte løfte glasset sitt og si: “Rabbi, vet du hva?” Og den ivrige samtalen gikk videre, forretningsmennene snakket om forretningene sine og slikt. Banketten er i—banketten er i full sving nå, denne store festen.

99 Men, se, sittende mot veggen, uten å bli lagt merke til, var Jesus. Han holdt Sin avtale. Han kom. Han holder alltid Sitt Ord. Alle Sine løfter oppfyller Han. Men legg merke til Ham. Han sitter der borte, skitten. Jeg hater å si det. Det tar knekken på meg å si det. Men, Hans føtter var skitne. Han hadde ikke blitt salvet. Han hadde ikke blitt kysset velkommen selv om Han var invitert.

¹⁰⁰ Det er som noen av våre moderne vekkelser. Franskmennene kaller Ham: “Jésus, Jésus med skitne føtter.” Kunne du tenke deg det? Han var invitert og Han kom. Og der er Han, og kom inn på en eller annen måte, og ubemerket. Han sitter der som en veggpyrd. Han var like så malplassert der som Han er i noen av våre moderne vekkelser, banketter, såkalte religiøse samlinger.

¹⁰¹ Han var malplassert. Ingen brydde seg om Ham. De var for opptatte med andre ting, selv om Han var invitert. Men, Han var ikke velkommen da Han kom.

¹⁰² Hva skjedde med fotvask-tjeneren? Hvordan i all verden gikk han glipp av den muligheten? Jeg skulle ønske jeg hadde fått hans mulighet. Åh, du! Hvis jeg hadde visst at Han kom, ville jeg stått der og ventet på Ham. Jeg ville—jeg ville vært klar for det. Hvordan klarte han det? Nå, la oss ikke fordømme ham for mye, for vi kan gjøre det samme og ikke vite det. Skjønner? Han gikk glipp av Ham. Åh, du!

¹⁰³ Merk dere, Han kommer i dag når vi kaller også. Han kommer i vår midte. Jeg ønsker ikke å si dette, men jeg må si det. Og i vår midte, blir Han misforstått iblant oss, sitter der like så skitten for folket som Han var da, det er helt riktig, kaller Ham “holy-roller” og alt annet. Og likevel roper vi om vekkelser. Og Han kommer. Og når Han kommer, behandler vi Ham omtrent som de gjorde da.

¹⁰⁴ Reiser noen seg opp i Guds Ånd, roper “amen”, eller fryder seg, eller noe lignende når Jesus kommer forbi. Ja, det . . . De blir utestengt fra kirken. Vel, de synes det er en forferdelig skam som vanærer kirken, vanærer folket. Når det er Jesus Selv som går forbi.

¹⁰⁵ Og vi kan se Ham komme og identifisere Sitt Ord, og gjøre akkurat som Han gjorde da, og i dag sier de: “Det er spådomskunst, mental tankeoverføring, eller en ond ånd.” Fremfor folket er Han like så skitten som Han var da Han satt der: Jésus, Guds Ord. Og vi gjør ingenting med det. Vi er for interessert i organisasjonen vår eller vår—vår sosiale anseelse. Vi skammer oss for å bli kalt ved Hans Navn. Vi skammer oss faktisk over Ham.

¹⁰⁶ De skammet seg over Ham fordi Han var skitten. Gjestene kjente Ham ikke. Og de skammet seg over Ham fordi Han var skitten.

¹⁰⁷ Det er slik det er i dag. De skammer seg fremdeles over Ham, fordi de samler sammen all skitt de kan på Det, kaller det “holy-rollers” og alt annet de kan komme på. Ingen gjør noe med det. Der sitter Han, skitne føtter, veggpyrden i selskapet, veggpyrden på et religiøst møte. Invitert, vi ber Ham om å komme for en vekkelser. Når Han kommer, behandler vi Ham på samme måte de gjorde der. Han kommer, og gir Seg til kjenne, men ingen vil ha noe med Ham å gjøre.

108 “Hvis Han kunne vise et eller annet slags triks, eller—eller—eller gjøre et—et slags mirakel.” Slik Han gjorde fremfor Pilatus . . . Pilatus, den eneste muligheten han noen gang fikk, og han spurte Ham, ønsket å se et eller annet gjort, ønsket: “La oss få se et tegn.” Han burde ha omvendt seg.

109 Det er hva denne ondskapsfulle verden som er på vei mot helvete burde gjøre i kveld, er å omvende seg fra sine synder. Det er hva disse menighetsmedlemmene burde gjøre, omvende seg fra sin vantro. Stå opp for Ham. Han er den samme i går, i dag og for evig. Og Han gir Seg til kjenne akkurat som Han gjorde da. Og folk i dag inntar den samme holdningen som fariseeren inntok, samme slags holdning; lot Ham sitte, etter å ha invitert Ham. Men, de vil ikke ha Ham. De bare gjør det, omtrent, for syns skyld. Han vet det.

110 Vi har gjort mot Ham, i dag, akkurat som de gjorde da; i stedet for å vaske Ham, vaske (Hans) vanæren bort, i stedet for å prøve å stå opp og si: “Du tar feil. Det er Guds Ord manifestert. Det er det Han lovet. Han sa Han ville utøse Ånden i de siste dager. Vi lever i de siste dager.” I stedet for det, så sitter vi bare med armene i kors slik de gjorde. Vi er redde for å ta et standpunkt.

111 Hva om en av dem hadde reist seg opp og sagt: “Det er Jesus fra Nasaret. Jeg tror Han er en Guds profet?” Vet dere grunnen til at de ikke gjorde det? Fordi de ikke trodde Han var en profet.

112 Og det gjør de fremdeles ikke i dag. De tror Han er en lærer. De tror Han er en denominasjon. De vet ikke at Han fremdeles er en profet. Det var derfor de hadde Ham der nede, til et forhør. Det er det samme Han bestrides for i dag. Ingen er villige til å stå opp for Ham. De sier bare: “Vel, jeg har ikke noe med Ham å gjøre. Skjønner? Jeg tilhører menigheten. Der er pastorene mine, alle sammen, sitter rundt her. Jeg er en god person.” Og Jésus med skitne føtter; ingen brydde seg. Selve Bibelen . . .

113 Nå går vi opp og håndhilser, setter navnet vårt i boken. Og metodistene, hvis de ikke vil ha oss, går vi over til baptistene. Kaster de oss ut, går vi til Nasareerne. Kaster Oneness oss ut, går vi til Twoness. Kaster Twoness oss ut, går vi til Threeness. Vi trenger ikke finne oss i noe av det. Bare stivhet. Det er akkurat den samme måten. Vi . . .

114 Og når Jesus kommer, legger vi ikke engang merke til det. Vi bryr oss ikke. Det er slik de gjør. Og likevel roper vi: “Kom, Herre Jesus. Kom, Herre Jesus.” Og Han kommer. Og hva gjør vi? Det samme som de gjorde. Hvorfor? Hvis de sier noe, tar imot Det, vil noen andre her borte gjøre narr av dem. Og de lar Ham sitte, skitten. Det blir kalt “en ond ånd”.

115 Husker dere at Jesus sa til dem, en dag, da de sa: “Denne Mannen gjør dette ved Beelsebul”, Han sa: “Sier dere det imot Meg vil det bli tilgitt. Men en dag vil Den Hellige Ånd komme,

å gjøre det samme, og ett ord imot Den vil aldri bli tilgitt.” Skjønner? Der er vi. Jésus med skitne føtter. Kunne du forestille deg det? Kunne du forestille deg, folk som hevdet de elsket Gud, og hadde blitt så involvert i sine læresetninger, og sine denominasjoner og ismer?

¹¹⁶ Jesus sa: “Tradisjonene deres har gjort Guds Ord virkningsløst.” Der var Han, der, og Ordet var i aksjon, fordi det var gjort kjød, og beviste nøyaktig at Han var Kristus. Og folket, med sine tradisjoner, ville ikke la Det ha noen effekt på de andre menneskene. Det var det Han gjorde, forsøkte å bevise Det. Og, ser dere, de trodde ikke Han var en profet.

¹¹⁷ Og, skjønt Bibelen sier Han ville være en profet. Bibelen, Moses sier: “Herren din Gud skal reise opp en profet”, 5. Mosebok 18,15. Og Bibelen forutsa helt nøyaktig hva Han ville gjøre. Og her kom Han og gjorde det blant disse menneskene.

¹¹⁸ Og i dag etterlater vi Ham med like så skitne navn som Han hadde da; lar dem si ting imot Det. “Og miraklenes tider er forbi. Det finnes ikke noe slikt”, når Bibelen sier Han er den samme i går, i dag og for evig. Og vi skammer oss fremdeles for å stå fram og si noe om Det. Vi skammer oss for vårt vitnesbyrd som vi—vi hevder vi tror. I stedet for å vaske Ham, prøve å vaske Ham med gledestårer, at Han er her, lar vi Ham bare sitte skitten. “Jeg vil ikke ha noe med det å gjøre. Jeg samarbeider ikke med noe sånt som Det, blander meg bort i Det.” Skjønner?

¹¹⁹ Slik er det. Det er den samme fariseerflokket bare under et annet navn. Vi lar Ham igjen sitte på den måten, av den samme grunnen, vi tror ikke Han er en profet. Vi skammer oss over Det. Hvorfor? Den samme grunnen. Vi tror Det ikke. Folket gjør ikke det. Nei, sir.

¹²⁰ Han kan komme, gjøre hva enn Han vil; de er fastlåste i sine vaner, og det er ingen vits å sløse bort tiden på dem. Og dere vet, Bibelen sier at de ville være slik. Helt riktig. Bibelen sier de ville være på den måten: “Lunkne, gudsfryktighets skinn, og har ikke dens kraft.” Skjønner? Det er riktig.

¹²¹ Vi slår lag med denne utdannede, kultiverte gruppen som står der, og har våre store sammenkomster og stunder, og våre fine kirker, og fine dekorasjoner. Så kan Jesus Kristus komme inn, og dere lar Ham forbli skitten. Ordet kan bli manifestert iblant oss, og vi går fremdeles rundt, lar folk snakke om Det. Åh, du!

¹²² Men, dere vet, for å skynde oss med historien vår, la oss forandre scenen i kveld. La oss vende kameraene våre en annen vei, langt nede i bakgaten, en liten, skitten bakgate, høyt oppe på toppen var et lite rom som var stengt med en slå. Døren går opp, og en kvinne går ut. Vel, hun var ikke særlig godt likt blant folket. Hun var en synder, og hun tjente sitt levebrød på den gale måten. Så hun rusler ut, ned de gamle, knirkete trappetrinnene. Hun går

ned i bakgaten. Og hun går nedover langs søppeldunkene, og går ut på gaten.

123 Men, det var ingen der ute, så hun begynner å lure på hva som . . . “Åh, jeg husker det. Fariseeren der oppe, pastor fariseer, han er vert for en stor bankett. Alle er der oppe. Forretningene vil gå dårlig i dag.” Så, hun slentrer nedover gaten. Og idet hun begynner å gå, og sier: “Vel, jeg får bare vente til det er over.” Og hun tjente til sitt levebrød på en dårlig måte. Så, hun gikk nedover gaten.

124 Og etter en stund, luktet hennes lille, sultne mage det grillede lammet. Hun tenkte: “Du verden, det lukter godt! Har aldri hatt noe slikt å spise i hele mitt liv.” Kanskje kastet ut på gaten, da, av noen foreldre.

125 Dere vet, mange ganger tenker vi på ungdomskriminalitet. Jeg mener en hel del av det er foreldrekriminalitet. Hadde barna lært å be og tjene Gud; i stedet for at mamma er ute et sted på et kortselskap, og det religiøse kortselskapet sitt; og pappa ute på et golfkurs et sted; og søsteren ute med junior, der ute på gaten, løper rundt. Kanskje ting ville vært annerledes hvis de hadde det gammeldagse bønnealteret, Bibelen i stedet for et sett med kort. Og kastet det fjernsynet ut døren, for lenge siden, og det kunne ha vært helt annerledes. Alle dere, det pleide å være galt å gå på kino. Djevelen lurte oss skikkelig. Han førte det rett inn i huset deres. Skjønner? Skjønner?

126 Hun var sulten. Hun luktet det. Hun sa: “Du verden! Det lukter godt. Lurer virkelig på hvordan et stykke med grillt lam egentlig smaker i en menneskemunn? Jeg—jeg vet ikke hvordan det ville være. Jeg tror jeg bare vil gå opp.”

127 Nå, hun kunne ikke komme for nær dem, for hun var en dårlig kvinne. De var selv-retttferdige, ser dere. Alle sammen tilhørte kirken. Så, de kunne ikke oppholde seg der de var. Hun ble sett på som en synder.

128 Så, idet hun gikk nærmere, for å ta en titt rundt, så hun dem alle stå der, og vannet rant fra munnen deres idet de gispet, vet dere, og kikket på denne bukken, eller lammet, som ble grillt der inne. Og all den fine maten og slikt som ble båret rundt der inne. Hvilken herlig stund!

129 Og hun begynte å se gjennom folkemengden på den måten, og øynene hennes falt på Ham. “Hvem er Det? Han har skitne føtter. Lurer på Hvem det . . . Hvor er det noen som kan si meg det? Si meg, vil du . . .” Snur seg bort brennkvik, vil ikke ha noe med henne å gjøre. Hun er en synder. Så, spurte noen andre, til slutt, kanskje en liten dame som trodde og så lik ut. Sa: “Frue, vil . . . Unnskyld meg. Men vil du . . . Hvem er det som sitter der? Hvordan kom Han . . . den personen.”

130 “Vel”, sa de, “du vet Hvem det er? Har du hørt dem snakke om denne Jesus fra Nasaret, som angivelig skal være en profet?”

“Åh, ja. Hm-hmh. Er det Ham?”

“Det er Ham.”

131 “Vel, Han er ikke vasket. Jeg har forstått det som at alle skal bli vasket før de kommer inn der, og salvet. Se på Ham. Vel, det er ikke riktig.”

132 Det ble gitt henne en mulighet. Hun husket en historie som noen fortalte henne. En annen kvinne i hennes bransje, en gang, oppe i—i Samaria, byen Sykar, hadde blitt tilgitt for enhver synd. Og hun innså at det kunne være en mulighet for henne. Så hvordan skal hun klare å komme til Ham nå? Hun så at Han var trengende, og hun ønsket å betjene Ham, og kunne ikke komme til Ham. Det er omtrent slik det er. Så hun tenkte: “Hva kan jeg gjøre? Han har ingen salveolje. Føttene Hans er skitne. Ingen bryr seg. Åh, om jeg bare kunne komme meg inn dit!” Det er det virkelig angrende hjertet. “Om jeg bare kunne komme til det!” Nå, hun tenker, får . . .

133 Hun får en tanke. “Vet du hva jeg tror jeg gjør? Jeg vet.”

134 Nedover gaten går hun, så raskt hun bare kan, ned gjennom bakgaten, opp disse gamle, knirkete trappetrinnene, og åpner døren. Går inn der og tar en—en strømpetopp, vet dere, og trekker den ut, teller hvor mye penger hun har. Hun sa: “Jeg, er det nok til å kjøpe litt salveolje? La oss se om det er det. Det var tjue mynter med romerske denarer. Kanskje det er nok. Men, vent, jeg kan ikke gjøre det. Han er en profet, og Han vil vite hvor jeg fikk de pengene. Han vil vite hvordan jeg fikk dem. Jeg kan rett og slett ikke gjøre det.” Så, hun la det kanskje tilbake igjen.

135 Og da hun la det tilbake, var det noe som stadig talte til hennes hjerte. “Men ville du la Ham sitte der skitten, på den måten? Ville du la den eneste Mannen som kan ta bort syndene dine, sitte skitten, når du kan betjene Ham?”

Derfor sier hun til seg selv: “Enten Han vet det eller ikke, jeg går.”

136 Og nedover gaten gikk hun og løp inn i en butikk der det var en liten, gammel, krokneset kar som satt. “Og, vel, hva vil du her inne?”

137 Hun sa: “Jeg vil ha den beste alabastoljen du har. Ikke den billigste, jeg vil ha den beste.” Hun hadde en spesiell grunn.

138 Og det er det vi burde gjøre. Vi burde gi Ham vårt beste, alt vi er, vårt ungdommelige liv, ikke vente til vi er gamle og døende. Gi det beste vi har, til Ham.

139 Og der fikk hun tak i det aller beste. Han gikk bort, sa: “La oss se hvor mye den koster. Har du pengene først?” Han kjente henne også. Så han sa . . . Ja, hun hadde pengene. “Så, hvor skal du med denne?”

“Jeg har den til en spesiell anledning.”

140 Så, hun går opp. Nå, hun har ingen invitasjon. Men hvordan skal hun komme seg inn? Men, på en eller annen måte, hvis du ønsker å gjøre en tjeneste for Jesus, vil Han lage en vei så du kommer inn. På en eller annen måte kom hun inn.

141 Og der satt Jesus der, fremdeles. Og hun kom til å tenke da hun gikk inn dit, hjertet hennes banket veldig raskt: “Åh, du! Hva om Han skulle avvise meg?” Det er mange ting å tenke på. “Hva om Han kom opp hit og sa: ‘Si Meg, du dårlige kvinne, hva gjør du her i Mitt Nærvær? Vet du ikke at Jeg er Guds Sønn? Du skulle ikke være her i Mitt Nærvær?’” Hennes hjerte hadde nesten stoppet. Og hun tenkte: “Hva kan jeg gjøre? Men jeg må komme meg til Ham. Jeg kan ikke gå forbi denne gangen. Dette kan være den siste muligheten jeg vil få.” Og det kan være din, også. [Tomt spor på lydbåndet—Red.]

142 Kikket ned, og hennes hjerte begynte å svulme. Hun—hun visste hun var i Hans Nærvær. Det er noe som skjer når du kommer inn i Hans Nærvær. Hun la merke til at tårene begynte å renne fra kinnene sine. Og hun stod der og skalv, med denne krukken i hånden. Og—og hun falt ned ved føttene Hans. Og hun tenkte: “Jeg kan ikke se opp. Jeg er så skyldig og skitten, jeg kan ikke se opp.” Så hun begynte å gråte. De begynte å falle på føttene Hans. Og hun begynte å vaske dem, slik som *det*, med hendene sine; tørke, forsøkte å tørke tårene bort fra føttene Hans, og vasket føttene Hans med tårene sine. Og etter en stund . . .

143 Hun hadde ikke noe håndkle å—å tørke føttene Hans med. Så, håret hennes hang nedover, og hun begynte å tørke føttene Hans med håret som var på hodet sitt.

144 Ville ikke søstrene våre hatt vanskeligheter med å gjøre det? De hadde måttet stå på hodet for å gjøre det. Skjønner? Ja visst. Hm-hmh. Søstrene våre, i dag. Lurer på om dere, lurer på om kvinnene innser at Gud holder alle Sine løfter. Jeg lurer på om dere innser at det er fullstendig umulig for dere å komme inn på den måten. Han holder alle Sine løfter. Innser dere hva dere gjør når dere gjør det? Dere fornektet dyd. Bibelen sier, at: “Dersom en kvinne klippet av seg håret, var det til og med usømmelig for henne å be. Og hun vanærer sin mann, ved å gjøre det.”

145 Og husk, det var en kvinne som brøt ett Guds bud, som forårsaket alt dette. Tror du at en som bryter ett, vil komme inn igjen? Tenk på det. Kanskje, noen ganger, har ikke forkynnere nerve nok til å fortelle dere det. Dette er en gang dere vil høre det. Det er Sannheten.

146 Noen sa: “Hvorfor lar du ikke kvinnene være i fred?” En stor mann sa det til meg, for ikke lenge siden. Sa: “Vel, de tror du er en profet. Lær dem hvordan de kan motta Den Hellige Ånd, og få disse viktige, store tingene, og hvordan bli profeter”, og så videre. Jeg sa . . . “Lær dem større ting.”

147 Jeg sa: “Hvordan kan jeg lære dem algebra når de ikke engang vil lære sin ABC?” Det vises. Utsiden uttrykker hva som er på innsiden. Men dere går videre, gjør det likevel. Hvorfor? Dere er ikke klar over det.

148 Der var hun. Med sitt hår, hun begynte å tørke føttene Hans med det, og tørket av føttene Hans. Hun var livredd. Og etter en stund tok hun opp denne krukken med velduftende olje og hun knuste den, og hun prøvde å slå den i stykker og knuse den. Og helte den over føttene Hans. Og hun gråt. Og hver gang hun ville gråte, bøyde hun seg ned og kysset føttene Hans. Hun ble hysterisk.

149 Når du kommer inn i Hans Nærvær, gjør det deg hysterisk. Jeg ble hysterisk. Ethvert menneske som noen gang kommer inn i Hans Nærvær, som tror Ham og har tiltro til Ham, det vil gjøre deg hysterisk. På Pinsefestens Dag, da Han kom i form av Den Hellige Ånd, ble de hysteriske. Når du virkelig tror, og du forstår og innser at det er din mulighet, og du er i Hans Nærvær, er du sikker på det.

150 Hun begynte [Broder Branham lager kysselyder—Red.], kysset føttene Hans, og gråt, og vasket, og tørket, og [Broder Branham lager kysselyder.] og kysset føttene Hans igjen. Dere vet, hvis Jesus hadde beveget en fot, ville hun ha hoppet opp og løpt ut derfra. Men, dere vet, Han bare satt og lot henne gjøre det.

151 Dere vet, hvis du ønsker å gjøre noe, vil Han la deg gjøre det. Det kan være helt upassende, men Han vil likevel la deg gjøre det. Skjønner? Og Han . . .

152 Det var å gjøre Ham en tjeneste, og hun vasket føttene Hans. Og Han bare satt der og kikket på henne. Hun var redd for å se opp, for var redd for at Han ville få henne vekk. Og, ser dere, hun vasket føttene Hans. Er muligheten for å gjøre noe for Ham. Og hun var bare . . . Nå, ser dere, og da Han . . .

153 Da Jesus talte tilbake til fariseeren, rettferdiggjorde Han henne ved hennes gjerninger. Men da Han rettferdiggjorde henne for henne selv, rettferdiggjorde Han ved hennes tro: “Din tro har frelst deg.” Han viste fariseeren hva gjerningene hennes var.

154 For, dine gjerninger uttrykker din tro. La nå håret ditt vokse ut. Hmh! Skjønner? Ja vel. Nå, ser dere, det uttrykker hva du tror, eller ikke. Det er Guds Ord. Det finnes ikke noe Skriftsted i Bibelen uten at det er Sannheten. Hvorfor gjør du det? Nå, legg merke til, for mye Hollywood i pinsebevegelsen, det er det som er feil. Nå finner vi ut. Det er Sannheten. Det er for mye Hollywood. Du ser på disse tingene og etterligner det.

155 En dame sa til meg, for ikke lenge siden, hun sa . . . liten, tettsittende kjole på seg. Jeg sa: “Hvorfor tar du ikke på deg noe annet, siden du er en søster?”

156 Og hun sa: “Vel, broder Branham, de lager ikke andre klær.”

157 Jeg sa: “De lager symaskiner, og de har stoffer. Skjønner? Du vil bare gjøre det.”

158 Jeg skal si dere hvorfor. La meg fortelle dere, søstre. [Forsamlingen applauderer—Red.] Hm-hmh. Takk. En av disse dager vil du måtte svare for å ha drevet hor.

159 Du sier: “Vel, broder Branham, jeg er så ren overfor mannen min som jeg kan få blitt.” “Jeg er så ren overfor kjæresten min.” Det kan være så, også.

160 Men Jesus sa: “Den som ser på en kvinne, for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte.” Og hvis du har vist deg fram der ute, og den synderen tenker det om deg, fordi du har vist deg fram; på Dommens Dag, når han må svare for å ha drevet hor, hvem er skyldig? Tenk på det. Hm-hmh. Det er helt riktig. Åh, kvinner, kom tilbake, søstre, kom tilbake til Kristus; brødre, gjør det samme. Og dere menn som lar din kone gjøre det, og kalle deg en mann, husets herre? Hm-hmh. Merk dere det. Vi lever i en fryktelig tid, venn, og vi er klar over det.

161 Og her var denne lille kvinnen som kysset føttene Hans, og vasket føttene Hans, og tørket de med håret sitt. Og med ett, kom den gamle fariseeren, der borte i hjørnet, til å legge merke til det. Åh, du! Hans hellige vrede bruste, og hans—hans store kinner svullet ut, og ansiktet hans så ut som det ville eksplodere. “Åh, du!” Han sa: “Kom hit. Se her. Se der borte.”

162 Og han sa i sitt eget hjerte nå, i sitt—i sitt sinn, han sa: “Hvis den mannen var en profet, ville han visst hva slags kvinne det var som rørte ved ham.”

163 Se om Han er en profet eller ikke. Ser dere, Han oppfattet tankene som var i hjertet hans. Og med ett, beveget Han Seg. Og den lille kvinnen reiste seg, for å se, øynene hennes skinte. Han kikket bort, og Han sa: “Simon”, Han sa: “Jeg—Jeg—Jeg har noe å si til deg.” Åh, du! “Her er du, Simon. Jeg har noe å si deg. Du inviterte Meg hit. Jeg kom på din invitasjon. Du inviterte Meg. Og da Jeg kom til døren, vasket du ikke Mine føtter. Og da Jeg kom inn, salvet du ikke Mitt hode. Du lot Meg komme inn, skitten. Og du kysset Meg ikke velkommen, selv om du inviterte Meg. Men denne kvinnen her, la henne være hva enn hun er, hun vasket Mine føtter med tårene sine. Hun har tørket dem med håret på sitt hode. Og hun har salvet Mine føtter, og har konstant kysset Mine føtter helt fra hun la seg der.” Han fant ut om Han var en profet eller ikke.

164 Så sa Han: “Simon, Jeg vil at du skal se på noe.” Han sa: “Hva slags . . . Jeg vil gi deg en gåte.” Sa: “Når mye er tilgitt, elsker man mye.” Og Han ga ham lignelsen. Og Simon svarte tilbake.

165 Legg merke til. Simon ga Ham ingenting å vaske føttene Sine med, men Han fikk det beste vannet som finnes. Bare tenk, tårene fra en angrende synder vasket skitten av Jesu føtter; tårer fra øynene til en synder vasket skitten fra føttene Hans.

¹⁶⁶ Åh, menn og kvinner, i kveld, når du ser vanæren for Evangeliet! Og vi er så stive, det ville ta bort all sminken fra ansiktet vårt hvis vi gråt en tåre; og vi ville se fryktelig ut, om vi gikk ut på gaten. Hva kommer du til å bli når du møter Himmelens porter over der?

¹⁶⁷ Og der var hun. Hun hadde vasket føttene Hans, kysset føttene Hans, og ville salve Ham, og gjøre alt som hun kunne fordi hun ønsket tilgivelse. Og med ett, lurte hun—hun på hva Han ville gjøre nå.

¹⁶⁸ Han hadde vist Simon, og det slo tilbake på ham. Det han hadde sagt: “Han var ikke en profet”, ble bevist at Han var en profet, at Han var Guds Ord. Nå står han der med et oppsvulmet ansikt. Han ville ha grepet tak i den lille kvinnen, kastet henne ut av menigheten.

¹⁶⁹ Men hun fikk det hun ba om. Amen. Spilte ingen rolle hva resten av dem sa. Hun fikk det hun ba om.

¹⁷⁰ Nå snur Han Seg mot henne. Hennes lille hjerte begynner å slå veldig raskt. Nå, hva kommer Han til å si? Der er hun. Alle hennes vakre krøller hang nedover midjen hennes her. Og hennes—hennes øyne var forgråtte av tårer. Og hennes ansikt og lepper var helt fettete, der hun hadde kysset Hans føtter, etter at hun hadde smurt oljen på Ham. Hun så virkelig ut som et virvar. Men de store øynene, kikket for å se hva som ville bli sagt.

¹⁷¹ Han sa: “Og Jeg sier til henne: alle hennes synder, som er mange, er henne tilgitt.” Det var alt. “Alle hennes synder er henne tilgitt.”

¹⁷² Det er det jeg ønsker å høre. Åh, det er ordene som jeg ønsker. Jeg bryr meg ikke om hva resten av dem sier. Jeg er klar for å stå i hans denominasjon, forkynne at Han er Guds Ord. Jeg bryr meg ikke om hva de sier. La dem slenge all den skitten på Det som de vil, og si: “En tankeleser, en spåmann”, hva enn de vil. Jeg er klar for å kysse vanæren bort fra Ham. Det er Hans Ord. Ja visst. Han lovet det. Han er Ordet like så mye i dag som Han var da. Han sa så.

¹⁷³ Nå, venn, det sitter kanskje mennesker her som ikke kan være enig i at Han er Profeten. Du er kanskje ikke enig i at Han er helbrederen. Men det er én ting som ethvert kirkemedlem skulle være enig i, Han er Frelseren.

¹⁷⁴ Og jeg ønsker å si dette før vi avslutter. For ikke lenge siden, behandlet en advokatvenn av meg saken til en mann og en kvinne som skulle skille seg. Advokaten var en fin, kristen gentleman. Han sa: “Ikke—ikke skill dere.” Han prøvde sitt beste på å hindre dem fra det. Men, nei, de var fast bestemt på at de skulle gjøre det. Noe hadde kommet imellom dem. Og etter en stund sa han: “Vel, hvis dere har huset der nede, så bør dere dra ned, dele eiendelene. For, hvis de må dra dit, advokatene og slikt kommer

inn i det, så vet dere hva som vil skje. De vil ta hvert fnugg av det.”

¹⁷⁵ Derfor gikk de gjennom rommene, for å dele det de hadde. De gikk inn i stuen. De kranglet og diskuterte. “Jeg kjøpte *denne*”, og “jeg fikk *denne*.” Og de gikk videre, til det neste rommet, og delte der inne. Og til slutt gikk de opp på loftet. De hadde et . . . Husket at de hadde en gammel koffert der oppe. De gikk inn dit og begynte å si: “Vel, *denne* tilhørte moren min.” “*Denne* var moren min sin”, slik som det. De åpnet kofferten, begge to, og de knelte ned på gulvet, med koffertlokket åpent, og delte det som var. De klarte ikke å bli enige. “*Den* tilhører meg.” “Jeg betalte for *den*.” “Jeg arbeidet.” “Jeg var hjemme mens du gjorde det”, kranglet.

¹⁷⁶ Til slutt løftet de opp noe annet, og begge to grep tak i det, på likt. Hva var det? Et lite skopar fra en liten baby som hadde blitt født av den foreningen, som Gud hadde tatt. De kunne ikke krangle. De hadde noe til felles. Mens de holdt hverandre i hendene, husket han at hun var moren til babyen. Han husket at hun var moren. Hun husket at han var faren. Og mens de holdt de små skoene i hendene, så trakk de hverandre inntil hverandre, la armene rundt hverandre. Skilsmissen var avblåst. Hvorfor? De fant noe de hadde til felles.

¹⁷⁷ Du har kanskje vært uenig med meg denne uken, å se Den Hellige Ånd komme inn, stadfeste disse Ordene og slikt. Gjøre et . . . Du er kanskje uenig i det. Du er kanskje ikke enig i at de syke blir helbredet. Men vi har én ting til felles: det er Jesu Kristi Blod som frelser oss fra synd. Vil du vaske skitten fra Hans føtter i kveld?

¹⁷⁸ La oss bøye våre hoder bare et øyeblikk. Husk, Han holder ethvert løfte. Han holder ethvert løfte. Han lovet: “Selv om deres synd er som skarlagen, skal de bli hvite som snø. Alle dine synd er deg tilgitt hvis du bare vil tro det.”

¹⁷⁹ Nå, med våre hoder bøyd. Jeg lurer på hvor mange her som vil løfte hendene sine og si: “Broder Branham, jeg vil resten av mitt liv, jeg vil ikke la Ham sitte og bli vanæret. Og jeg—jeg har en mulighet som den lille kvinnen hadde. Jeg ønsker, med mitt vitnesbyrd, å vaske skitten fra Ham, det . . . Hans dyrebare Navn?” Vil du løfte din hånd, si: “Be for meg, broder Branham. Jeg—jeg . . .?” Gud velsigne deg. Gud velsigne deg. Det er fint.

¹⁸⁰ Nå, Himmelske Far, det var mange, mange hender som gikk opp her akkurat nå. Og vi ser at Jesu Kristi Navn har blitt trampet ned i søla. Og alt i Himmelen kalles Det. Alt på jorden kalles Det. Ethvert—ethvert menighetsmedlem, ethvert lem på Kristi Legeme, er Fru Jesus. Og vi ber, Himmelske Far, at vi må se og forstå det i kveld. Og må Din nåde komme over disse menneskene nå og tilgi enhver synd, slik at de forstår det, i Ditt Nærvær nå, og forstår at Du er her. La Din Hellige Ånd lære oss

alle nå, og må vi bli tilgitt for alle våre synder og våre feiltrinn. Og fra i kveld av, må vi bli nye skapninger, fylt med Din Ånd. Gi det. Må vi bli klar over Ditt Nærvær. For vi ber om det i Hans Navn.

¹⁸¹ Og mens vi har våre hoder bøyd. Jeg lurer, i kveld . . . Nå, jeg snakker til syndere, og til kirkemedlemmer, og til frafalne, og til de som ikke har Den Hellige Ånd. Jeg snakker til dere. Hvorfor tok ikke fariseerene imot Ham?

¹⁸² Vi vil fortsette å kalle på Ham. "Å Herre, vil Du komme?" Da babyen din var syk, kalte du på Ham. Han var nådig, uten tvil. Da du var på nippet til å krasje der ute, kalte du på Ham. Han—Han bevarte deg fra det. Men jeg lurer, bare lurer, med alle disse tingene som vi ber Ham om, og vi inviterer Ham, så når Han kommer for å besøke oss slik som dette, lurer jeg på om vi skammer oss.

¹⁸³ Å si: "Vel, jeg har vært medlem av en menighet, men jeg ønsker å finne Ham i dåpen i Den Hellige Ånd i kveld. Jeg ønsker Ham. Jeg trenger Ham. Jeg bryr meg ikke om hva resten av verden sier om Det. Jeg ønsker Ham." Ønsker du å få dåpen i Den Hellige Ånd? Hvis du vil, så vil jeg be deg om å gjøre noe. Jeg vil at du skal komme opp hit, rett hit hvor jeg er nå. Kom rett ned hit og stå rett på denne plassen rett her ved siden av meg. Enhver person her inne, enhver ufrelst person, først, vil du komme opp hit og stå her bare et øyeblikk?

¹⁸⁴ Hvis du tror at Han hører bønn, vil du komme hit og stå her bare et øyeblikk nå, mens vi synger ett vers av en sang? Hva heter den? *Sakte og inderlig Jesus nå kaller*. Ja vel, med våre hoder bøyd, be alle sammen, kom rett bort hit og stå her, rett her nede på denne plassen her.

Sakte og inderlig, Jesus . . .

Kom, vil du venn, hvor enn du er?

Kaller på deg og . . .

¹⁸⁵ Jésus i denne siste tid, rett før Hans tilsynekomst i fysisk form nå, sitter med skitne føtter. Er du villig til å komme og ta ditt standpunkt, å ta vanæren bort fra Hans Navn?

Kaller, O synder, kom hjem.

Kom hjem.

¹⁸⁶ Vil ikke . . . Reis deg raskt nå. Bestem deg. Kom rett ned nå. Vi har masser av tid. I morgen er det søndag. Søndagsskolen begynner ikke før halv ti. Kom nå.

. . . er sliten, kom hjem.

Alvorlig, inderlig . . .

Innser du at Jesus er her?

Kaller, O synder, kom hjem.

Kom hjem.

187 Slik ja. Kom ned fra balkongen. Vi vil vente på deg. Kom rett bort, hver enkelt nå, og ta deres plass rett her nede. Nå, bare . . . Dette betyr ditt liv.

188 Hva skjer? Se på jordskjelvene over hele jorden, som ryster jorden igjen. Se hva som skjer overalt. Tiden er for hånden. Og se, døren vil bli stengt, etter en stund, og du vil rope om å komme inn, og kan ikke.

189 Jeg snakket med en ung dame, for en stund siden. Jeg holdt et møte i en baptistmenighet, og jeg ba henne den kvelden om å komme til Kristus. Og hun ville ikke gjøre det. Og etterpå, møtte hun meg på utsiden og sa: "Du må aldri latterliggjøre meg på den måten igjen." Ett år senere, gikk jeg gjennom gaten. Hun var en anstendig, ung jente. Jeg gikk gjennom gaten. Underskjørtet hennes hang nedover, røkte en sigarett, gikk nedover gaten. Hun var en diakondatter. Og jeg sa: "Hallo der. Er ikke . . ."

Hun sa: "Hallo, pred'!" En slik slang som det: "Hallo, pred'!"

Jeg sa: "Skammer du deg ikke over den sigaretten?"

190 Hun sa: "Hei, vil du ha en liten slurk av flasken min?" Hun var halvfull.

Og jeg sa: "Skammer du deg ikke over deg selv?"

Hun sa: "Kom hit. Jeg vil ta deg med dit jeg bor."

Jeg sa: "Bor du ikke hjemme?"

"Nei."

Jeg sa: "Hva er i veien?"

Hun sa: "Ta en liten slurk av flasken min. Jeg skal fortelle deg."

191 Jeg sa: "Skammer du deg ikke over deg selv, å tilby meg en slurk fra en flaske, eller en sigarett?"

192 Hun sa: "Jeg vil fortelle deg noe, predikant. Vet du den kvelden du sa til meg at det var min 'siste sjanse'?"

Jeg sa: "Ja, jeg husker."

193 Hun sa: "Du hadde rett." Hun sa: "Siden da, har sjelen min vært så hard!" Hun sa . . . Nå, her var kommentaren hennes. Det får det til å gå kaldt nedover ryggen min. Hun sa: "Jeg kunne se min egen mors sjel steke i helvete som en pannekake og le av det."

194 Ville du ønske å komme til det stadiet? Ikke avvis Ham. Så her og nå, vil du ikke komme, stå her med resten av disse?

Kom hjem, kom hjem.

195 Avviste Ham, det var det som skjedde. Husk, du vil avvise Ham, den siste gangen.

Kom hjem. Alvo- . . .

¹⁹⁶ Han holder alle Sine avtaler. Og du har en med Ham. Du kommer til å møte Ham i Dommen eller møte Ham her.

Kaller, O synder, kom hjem.

¹⁹⁷ Vet dere, jeg er så overrasket. Mitt hjerte føles helt underlig. Jeg tenkte, i dag, da jeg ba . . . Hadde et annet budskap jeg skulle tale over. Han sa jeg skulle gjøre det. Han sa at jeg skulle si det. Jeg tenkte at hver eneste kortklippede kvinne ville stå her ved alterkallet. Ser dere, dere har bare blitt så harde og så langt borte. Skjønner? Dere går for langt, tar avstand, ser dere, hører ikke Guds Ord. Jeg trodde virkelig det ville skje. Men jeg antar at det kanskje er senere enn jeg tror. Husk, blodet er ikke på mine hender. Jeg har ikke unnlatt å forkynne dere Guds Råd, slik Det står.

¹⁹⁸ Husk, det er noe på innsiden, som identifiserer utsiden. Kom deg bort fra det, kjære søster. Broder, ta henne i hånden og kom opp hit. Hvorfor vil du ikke? Vil du ikke være, vil du ikke være en sann kristen? Hva er vitsen med å leve et halvveis liv, og leve under fordømmelse? Ikke gjør det. Skjønner? Du sier: "Vel, jeg—jeg . . ." Jeg bryr meg ikke om hva du har gjort. Du kjennes ved dine frukter.

¹⁹⁹ Jeg reiser over hele Amerika, hele tiden. Og hvert år jeg reiser, blir det verre og verre, så jeg vet at det er noe galt. Nådens tid går forbi. Ikke la det skje med dere her i Tampa. Dere bor her i en stor, fin, fantastisk by hvor alt er fullt av glamor, akkurat som Hollywood.

²⁰⁰ Hele verden har blitt besmittet. Alt som er på TV og slikt er blitt noe vulgære, skitne greier. Og dere prøver å etterligne det. Vil du ikke ha Jesus som forbilde? Vil—vil du ikke la Ham? Vil du ikke lytte til Hans Ord? Vil du ikke gjøre disse tingene som er rett?

²⁰¹ Hvor mange her inne vil ærlig si at du vet du ikke har Den Hellige Ånd? Se på deg selv, i speilet, og du vet du ikke har det. Vet, og bare se på ditt eget liv, og måten du lever på.

²⁰² Ikke fordi du tilhører menigheten: "Jeg tilhører metodistene, baptistene, pres- . . . Jeg . . ." Det er helt i orden. Jeg sier ikke noe imot det. Men jeg spør deg, kjenner du Jesus Kristus? Lever Han i deg? Hvis Han gjør, vil Han identifisere Seg der. Hvis Han er der, er Han nødt til å gi Seg til kjenne. Du kan ikke skjule Ham, Han skiller Seg ut.

²⁰³ Du som ikke har Den Hellige Ånd, og du vet du ikke har, løft opp din hånd. Vær så ærlig. Si: "Jeg har ikke Den Hellige Ånd. Jeg vet jeg ikke har det." Gud velsigne deg for den oppriktigheten. Gud vil ære den oppriktigheten. Hvis du ønsker Den Hellige Ånd, vil du ikke komme og stå her med disse nå, disse angrende synderne her. Vil du ikke komme nå? Kom opp og stå, mens vi synger den igjen. Si: "Jeg ønsker Den,

broder Branham.” Jeg sier deg at Den kreves. Du må ha Den, for Bortrykkelsen. Det er helt riktig.

204 Nå, husk. Tror du at Gud taler til deg? Tror du at det er Jesus Kristus? Løft opp din hånd. Dersom du tror, denne uken, du har vært i møtene, du tror det er Kristus. Ja vel, da er plassen din ved alteret.

205 Og kvinner, dere bør skamme dere. Menn, dere bør skamme dere for at dere lar henne gjøre det. Dere menn der ute, som gjør disse tingene!

206 Og noen av dere forkynnere, den allmektige dollaren i stedet for Det Allmektige Guds Ord; lar forsamlingen komme inn i den slags tilstand, bare på grunn av en eller annen organisasjon.

207 Dere leser den samme Bibelen som jeg leser. Skammer dere ikke dere over dere selv? Jésus med skitne føtter. Og har dere ikke det sanne kristne motet i dere, til å reise dere og forsvare Det? Ser ut til at dere burde ha gjort det.

208 Gud være nådig. Jeg ber om at Gud må sende Den Hellige Ånd med overbevisning nå, som vil få denne forsamlingen til å innse hvor den står.

209 Er du klar over at dette er din mulighet? Skal du gjøre som den budbringeren gjorde, gå glipp av din siste mulighet? Skal du gjøre det? Ikke gjør det. Dersom det er en tvil noe sted, eller noe galt, ta din plass rett her nede. Ta din plass. Dette er din plass.

Si: “Vel, jeg vil ikke ha noe . . .”

210 De ville ikke heller. De kunne ha gått bort og sett Ham sitte der. De kunne ha gått og gitt seg til kjenne. Men det var imot menigheten deres. Hva med . . . Det var ikke imot Ham. Den lille kvinnen brydde seg ikke. Hun visste hun var en synder. Hun fikk tilgivelse.

211 Jeg vet ikke hva som skjedde. Hvor er de i kveld? Hvor er den kvinnen i kveld, tror dere? Og hvor er fariseeren i kveld, skjønt religiøs? Du kan høre dem begge, hvor de er, du ville visselig tatt hennes plass, når som helst. Så, uansett hvor religiøs du er! Hvis du . . . Jesus holder hver eneste avtale. Ethvert Bud, Han, må du svare for.

212 Derfor bør du komme nå, hvis du ikke har Den Hellige Ånd. Han ga deg påbud om det. Han sa i Apostlenes Gjæringer, Peter gjorde det, sa: “Omvend dere alle sammen, og la dere døpe i Jesu Kristi Navn for tilgivelsen av deres synder, og dere skal motta Den Hellige Ånds gave. For løftet er til dere, og til deres barn, og til dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud vil kalle.” Og så lenge Han fremdeles kaller, så gir Han fremdeles Den Hellige Ånd.

213 Mens vi synger igjen, vil du ikke komme? Det er min siste gang nå. Husk, Kristus har vært her, og dere løftet alle sammen deres hender, identifiserte at det var Ham og Hans Ord.

Og nede i mitt hjerte, er Kristus, Han er bedrøvet.

²¹⁴ Jesus satt oppe over Jerusalem en gang, sa: "Jerusalem, Jerusalem, hvor ofte ville Jeg ha samlet dere som en høne gjør med kyllingene sine, men dere ville ikke."

²¹⁵ Mange ganger, når jeg kommer iblant, som jeg fortalte dere under frokosten denne morgenen, dere fine pinsevenner, og alle slags mennesker. Da jeg kom iblant dere, sa Den Hellige Ånd nede i meg: "Hvor ofte Jeg ville ha samlet dem. Hvor menigheten ville ha stått i sin kraft i dag, men dere ville ikke." Skjønner? Dere ville ikke. Vil dere ikke gjøre det nå? Dette er tiden. Legg til side alt som tynger . . . synden som så lett henger seg fast ved dere. La oss løpe med tålmodighet i det løpet som ligger foran oss.

²¹⁶ Mens vi kaller én gang til, syng med meg alle sammen nå. Reis deg rett opp og kom bort hit. Dersom du ikke har Åndens dåp, dersom du er en synder, frafallen, hva enn du er, kom bort hit og la oss be sammen. Vil du nå? Dette er vårt siste kall.

Sakte og inderlig, Jesus nå kaller,
Kaller på deg og på meg;
Se Han ved porten venter og ser,
Ser etter deg og etter . . .

²¹⁷ Hva om fariseeren kunne høre det alterkallet, i kveld, sittende bak der, hva ville han gjøre?

Kom hjem, kom hjem.

²¹⁸ Han syndet sin vei, dag bort. Vil du gjøre det samme? Hva om den budbringer-gutten kunne stå fremfor Ham igjen, hva ville være det første?

. . . hjem;
Alvorlig, inderlig, Jesus nå kaller,
Kaller . . .

Kom hjem, kom hjem, (O Gud)
Som er sliten, kom.

²¹⁹ Uroer disse tegnene deg, på jorden i dag, vite om det? Eller, har du kommet forbi det punktet? Er det fremdeles et mykt sted der inne? Hvis det er det, kom. La Ham komme inn, ta det over, rett der. Han vil gjøre deg til en ny skapning. Du vil gå herfra så lykkelig som du aldri har vært før.

Kaller, O synder, kom hjem.

²²⁰ Med våre hoder bøyd nå, la oss nynne den. [Broder Branham begynner å nynne *Sakte og inderlig*—Red.] Vil du ikke komme hjem hit? Gud velsigne deg, lille dame, så det.

Du som er sliten, kom hjem.

Du frafalne, kom hjem.

Alvorlig, inderlig . . .

221 Har du nød? Dersom du er overbevist, så får du nød. Eller, dersom du ennå ikke er overbevist at det er Jesus, så kan du ikke få nød.

Kom hjem.

222 Nå, rett her, i offentligheten, kan vi ikke gjøre så mye med det, stående her. Du kommer, for å gi en bekjennelse.

223 For en stund siden, hørte jeg en liten historie. Jeg vil at dere skal lytte, i avslutningen. Det var en mann som het Danny Martin. Han har reist landet rundt her, mange store vekkelser. Det sies at han hadde en drøm, en natt, at han døde. Og han—han var på vei inn i Himmelen; han ble møtt ved porten. Han sa: “Hvem nærmer seg?”

224 Og han sa: “Dette er Danny Martin.” Han sa: “Jeg er en evangelist.”

225 Mannen ved porten sa: “La oss se om navnet ditt er her i boken.” Sa: “Det er det ikke.”

Han sa: “Vel, jeg var en forkynner.”

226 Sa: “Det spiller ingen rolle hva du var. Hvis navnet ditt ikke er her, kan du ikke komme gjennom denne døren. Den er stengt! . . . du må komme. Du må ha navnet ditt i boken.”

Og han sa: “Vel, hva kan jeg gjøre?”

227 Han sa: “Du kan anke saken din, hvis du vil, til Guds Hvite Domstrone.” Åh, broder, søster, ønsk aldri å komme dit.

228 Så han sa: “Jeg antar jeg ikke har noe annet alternativ enn å anke saken min.”

229 Så, han sa . . . Så ut som han bare begynte å gå et sted; visste ikke hvor han var. Dette er mannens drøm. Og han sa: “Jeg kom inn i et Lys. Det var ikke noe bestemt sted Det kom fra. Men jeg gikk saktere, og etter en stund, stoppet jeg. Jeg hørte en Røst som sa: ‘Hvem nærmer seg Min rettferdighets—rettferdighets trone?’”

230 Han sa: “Jeg, Danny Martin.” Sa: “Jeg er en evangelist fra De forente stater.” Han sa: “Jeg—jeg—jeg—jeg vant sjeler. Og de ville ikke slippe meg inn ved porten.”

231 Han sa: “Ja vel. Hvis du har anket din sak for å stå i Min rettssal”, sa Han, “så krever Jeg rettferdighet”. Han sa: “Jeg har budene.” Sa: “Danny Martin, har du noen gang løyet i ditt liv?”

232 Han sa: “Jeg trodde jeg hadde vært en ærlig mann”, men, sa, “i Nærværet av det Lyset, innså jeg at jeg hadde sagt noen ting som var tvilsomme.” Sa: “Ja, Sir. Jeg fortalte løgner.”

Han sa: “Har du noen gang stjålet?”

Han sa: “Jeg trodde jeg hadde vært hederlig, men jeg så noen forretninger.”

233 Så, vent til du kommer inn i Nærværet av det Lyset. Du tror det står bra til med deg nå, men bare vent til du kommer dit.

Prøv å nærme deg en gang med kortklipt hår, røyke sigaretter. Bare prøv det, en gang. Dere tror jeg bare sier det. Jeg vil bevise det for dere, fra Skriften her. Helt nøyaktig. Prøv å ha på deg bukser, shorts, finn ut hvor du står. Bibelen sier: "Det er en vederstyggelighet i Guds øyne." Skjøenner? Prøv det, en gang. Hvor er din samvittighet?

Sa: "Vel, gjorde du noen gang *dette* eller *det*?"

"Ja", sa han.

"Og, Danny, syndet du noen gang?"

Han sa: "Ja, jeg syndet."

²³⁴ Og det var like før han hørte . . . Han sa hans ben nesten gikk ut av ledd; ved å høre dette: "Gå bort til evigvarende helvete, fra Mitt Nærvær."

²³⁵ Sa han hørte den skjønneste stemmen han noen gang hadde hørt. Sa han kikket seg rundt, for å se Den. Sa han så det skjønneste ansiktet han noen gang hadde sett.

²³⁶ Sa, Han sa: "Far, det er sant. Danny forsøkte å leve alt slik han visste det skulle leves, men han gjorde feil. Men en ting gjorde han nede på jorden, han stod for Meg. Han stod opp for Meg, forsvarte Meg, i hele Mitt Ord. Nå vil Jeg stå for ham Her."

²³⁷ Det er hva du gjør nå. Du tar et standpunkt for Ham her. Han vil stå for deg, fremfor Faderen.

²³⁸ Herre Jesus, jeg ber om at Du må være nådig og gi tilgivelse for disse menneskenes synder. De har kommet hit for å ta et standpunkt. De ønsker hver enkelt å bli fylt med Den Hellige Ånd. Gi at det vil bli gitt dem. Jeg gjør krav på dem, Herre, til Din ære, mens de står foran denne forsamlingen, som et vitne.

²³⁹ Noen av dem er menighetsmedlemmer, noen av dem er frafalne, noen av dem har aldri tatt imot Deg før. Og de står her. Og de ser skitten som følger med en sann, ekte kristen bekjennelse. Og de er klare for å ta sitt standpunkt nå, som den kvinnen, å bekjenne at de er syndere. Men med sine tårer av omvendelse ønsker de å vaske skitten fra Ditt Navn, Herre. Gi at de kan gjøre det.

²⁴⁰ Nå vil jeg be dere om én ting. Så dere ikke trenger å være her ute foran tilskuerne, har de stilt rom til rådighet rett bak her. Dersom dere ønsker å ta imot nå, vil jeg at dere skal gå bak, før vi går bak der sammen med dere. Gå rett opp trappen slik som *dette*, og gå ut her. Vil dere gjøre det for meg nå? Kom rett gjennom *her*. Vi har gjort klar plasser rett her inne for deg, venn. Kom rett bort *denne* veien. Gud velsigne dere, hver enkelt.

²⁴¹ Er det noen flere som vil komme akkurat nå, mens de går? Vil at alle som er her inne, skal komme ut og gå bak. De vil møte dere om bare et øyeblikk. Denne kvelden er avsatt for dette. Nå er tiden, ta imot Den Hellige Ånd. Har du aldri mottatt Den; dette

er stunden. Kom nå og ta imot Den. Dette er stunden for å få det rett med Gud. Du kan fremdeles ta ditt standpunkt. Nå, hvis du ikke vil gjøre det, vil Han ikke stå for deg Der inne! . . . ? . . .

²⁴² Herrens velsigne dere. Ser ut som alle sammen går. Jeg tror de er virkelig dypt oppriktige. Jeg tror dette vil bli den største kvelden vi har opplevd i Tampa på lenge. Vil ikke noen andre komme fremover nå? Det er medhjelpere bak der, med merkelapper på seg, som går inn med dem. Vi går inn dit, om en liten stund, for å være rett der sammen med dem. De vil fremdeles være på innsiden av bygningen. Dere brødre kan gå rett dit og møte dem, gå av sted, få delt dem i rommene. Kommer til å være rett der sammen med dere, om bare et øyeblikk.

²⁴³ Vil ikke noen andre komme ganske raskt, mens de går nå? Bare gi dere til kjenne.

²⁴⁴ Ville du la Jesus sitte slik i dag? Du sier: "Hvis jeg hadde vært der tilbake, hvis jeg hadde sett Ham på den måten, ville ikke jeg ha gjort det." Hva med det akkurat nå? Din egen nåværende innstilling gir til kjenne hva du ville gjort da. Skjønner? Innstillingen du inntar nå, du føler at du er bra nok? Ja vel. Det er mellom deg og Gud. Jeg er ingen dommer. Jeg er bare ansvarlig for Ordet. Skjønner? Han er her i møtene. De kommer ut av menigheter også, men de går inn for å få orden på det akkurat nå. Det er alt. De er klare. Hvorfor ønsker du å leve et halvveis kristenliv? Vær enten for Gud, eller imot Ham, så verden kan vite dine farger og vite hvor du står.

²⁴⁵ Gud velsigne dem idet de går. De går inn, så og si, for å dø ut til seg selv. De går for å gi sitt liv. De går til Golgata. De går for å bli korsfestet for tingene i verden, og livsstilen til denne glamorøse tiden vi lever i her. De går for å dø til Jesus Kristus, Hvis Nærvær er her akkurat nå. De går for å dø ut til dem selv, og bli født på ny til Jesus Kristus. Gud velsigne dem.

Er det noen andre som vil komme, mens vi synger dempet nå?

Alvorlig, inderlig, Jesus nå kaller,
Kaller, O synder, kom hjem.

Kom hjem,

Vil du gjøre det?

Kom hjem,
Du som er sliten, kom hjem.

²⁴⁶ Nå, alvorlig, det bare virker som Den Hellige Ånd i mitt hjerte, bare roper ut. Jeg vet det er så mange som går glipp av det.

Kaller, O synder, kom hjem.

²⁴⁷ Fra balkongen, fra alle steder, husk, jeg tilbyr dere Jesus Kristus. Vil du ta imot Ham? Vil du ta imot Ham? Vil du, min søster? Vil du, min broder? Kom og gjør ditt . . . forny ditt løfte i kveld og gi et løfte om at du vil tjene Ham.

248 Og dere vet at jeg ikke ville stå her, og si det, om jeg ikke var under skjelning. Noen får sitt siste kall. Nå, det er ydmykende å trekke mennesker ut, som ikke har tatt imot. Vi forstår det. Men det er—det er en skam, å se det på denne måten, men jeg antar det må være på den måten. På innsiden av meg er det noe som river og sliter. Nå, la . . .

249 Bare la meg vise dere noe. Se her, bare for å vise at Han fremdeles er her. Folk som er syke og trengende.

250 Jeg ser rett på en person her som har mistet luktesansen, sitter rett her, en kvinne. Hun ber om det akkurat nå. Hvis det er riktig, dame, løft opp din hånd hvis det er riktig.

251 Her sitter en gammel dame, sitter rett her på enden. Hun kom nettopp inn i denne regionen i dag. Hun kommer fra Georgia. Hun har en kjempestor svulst på innsiden av seg. Er veldig alvorlig. Vil hun tro, kan hun bli helbredet. Hun kom nettopp. Og navnet hennes er fru Turner. Vil du tro av hele ditt hjerte nå, vil Jesus Kristus gjøre deg frisk. Tror du det?

252 Tror du på Gud? Er du en fremmed? Du har ikke et bønnekort, ikke sant? Du kom nettopp inn i dag. Noen kom og hentet deg. Du kom ned hit fra staten Georgia. Tror du nå at—at Gud . . . Sønnen din kom og hentet deg. Ja vel. Nå, du vet det er fullstendig umulig for meg å vite det, for du kom nettopp inn for en stund siden, og satte deg ned her. Hvis det er riktig, løft opp din hånd. Skjønner?

253 Nå, den samme Hellige Ånd som sier det, den bare øses ut over folket akkurat her. Skjønner? Han er identifisert, folkens. Ikke, ikke gjør det. Ikke. Dere gjør—dere gjør et ubesindig feiltrinn. Jeg elsker dere. Husk, dere kom for å høre meg. Jeg setter pris på det. Kjærlighet er korrigerende.

254 Ser du barnet ditt her ute på gaten, ville du si, bare si: “Junior, du burde ikke gjøre det”? Du vil gå ut, og få ham til å holde seg inne, hvis du elsker ham.

255 Kjærlighet er korrigerende, duller ikke med deg. Jeg må sette dere på plass. Husk, det er til og med deres bidrag og slikt som betaler for dette møtet, og gjør det mulig for oss å være her. Elsker jeg dere? Av hele mitt hjerte.

256 Søster, du tenker kanskje nå at jeg har noe imot deg, for at du gjør de tingene du gjør. Det er ikke at jeg har noe imot deg, søster. Det er min gudlige kjærlighet for deg.

257 Noen sa: “Hvis du var litt yngre, ville du ikke ment det.” Jeg mente dette da jeg var fjorten år gammel. Bibelen sier så. Det er den samme tingen.

258 Ikke begå den feilen. Ikke stol på tungetale for Den Hellige Ånd. Hellige Ånd taler i tunger, men ikke stol på det og gjør de tingene du gjør, danser i Ånden, en eller annen slags følelse. Kristus er en Person. Ja visst. Når . . . Og Han er Ordet. Og om

Han er i det, får Han alltid Sitt Ord til å virke helt nøyaktig slik Det skal. Når du avviser Det, hvordan kan Det være Kristus?

Kom hjem, hjem.

²⁵⁹ Døren er fremdeles åpen. Husk, i Dommen, er ikke jeg skyldig.

Du som er sliten . . .

²⁶⁰ Jesus Kristus identifisert iblant dere, stadfester den, den samme Ånd. Han sa: "På den tiden da Menneskesønnen vil bli åpenbart." Han er den samme i går, i dag, nøyaktig den samme Jesus som satt med skitne føtter. Ville Han støtte en hykler? Ville Han støtte noen som ikke kjente Hans Ord? Det er identifikasjonen på at Det kjenner Ordet. Jeg forteller dere Sannheten. Ikke gå glipp av det.

Kom hjem.

²⁶¹ Den siste gangen. Står her, klare for å møte dere. Rommene, er massevis av plass der inne. Folk kneler ned, overalt.

Du som er sliten, kom hjem.

Gud vær nådig, vær nådig. Kan dere ikke føle den bedrøvelsen nå?

Alvorlig, inderlig, Jesus nå kaller;

Kaller, O synder, kom hjem.

Kom hjem, kom hjem.

Gud velsigne deg, unge mann. Flott standpunkt.

. . . kom hjem;

Alvorlig, inderlig, Jesus deg kaller;

Kaller, O syn- . . .

²⁶² Hva er en synder? Ikke dem som røyker. Røyking er ingen synd. Drikking er ingen synd. Banning er ingen synd. Å drive hor er ingen synd. Nei, nei. Det er kjennetegnene på vantro. Du gjør det fordi du ikke er en troende.

²⁶³ Det er bare to: en, du er en troende, eller du er ikke en troende. Hvis du ikke er en troende, uansett hvor religiøs du er, er du fremdeles en synder. Du er fremdeles en synder, hvis du ikke tar imot ethvert Ord i Bibelen, hvert eneste Ord i Den. "For både himler og jord vil forgå, men ikke en tøddel eller prikk vil forgå av Det." Og vi vil stå til regnskap for det.

²⁶⁴ Du sier: "Vel, jeg tilhører menigheten. Familien min . . ." Det spiller ingen rolle. "Jeg gjør *dette*." Jeg bryr meg ikke om hva du har gjort.

²⁶⁵ Du er enten en troende eller en synder. Det er ganske sterkt. Men jeg sier bare dette, fordi, den samme Ene som kjenner hjertene deres sier at jeg skal si det.

²⁶⁶ Er dere ferdig? Jeg ser to til komme. Jeg bare venter, for jeg vet ikke om det kan være noen flere, bare en kvinne.

Hvorfor kommer du ikke, går inn mens vannet er opprørt nå? En fantastisk ting, om bare et lite øyeblikk, bak der. Kom, vil du ikke? Reis deg opp derfra.

267 Gi ditt løfte til Gud: “Herre Gud, tilgi meg for det jeg har gjort. Jeg lover Deg. Jeg sa jeg var en kristen. Men, Herre, det er Noe i meg, som forteller meg at jeg—jeg—jeg er fordømt akkurat nå i Nærværet til denne Ene som identifiserer Seg Selv som Herren Jesus Kristus. Jeg er fordømt, rett i mitt eget hjerte. Og vet det, her inne, gjør dette så tydelig, jeg er fordømt. Jeg går inn, for å gjøre dette rett, her og nå. Jeg vil love Gud, akkurat her, at, fra denne kvelden av, vil jeg leve fullt og helt for Ham.” Vil du ikke gjøre det? Ja vel.

268 Mens, hvis det er alle, la oss nå reise oss opp, dere der ute, bare et øyeblikk. Jeg skulle ønske jeg kunne synge. Jeg ønsker å synge den sangen.

Tilgi meg, Herre, og prøv meg en gang til.

Jeg vil være Din, kjære Herre, om Du vil være min.

Om jeg faller, eller om jeg feiler, la meg reise meg og prøve igjen.

Tilgi meg, Herre. Prøv meg en gang til.

269 Hvor mange her ute er kristne nå, og tror at du er forankret i Kristus, og du er rede for den kommende Dommen? Og du vil være i stand til, at, når trompeten lyder, vil det ikke være noe annet å gjøre enn å bli rykket bort? Det vil skje så raskt, du vil ikke få tid til å gjøre noe annet: “I ett nu, i et øyeblikk.” Hva vil det bli, en av disse dager? Hva om du gikk glipp av det der, for evig, for Evigheten, for evig, evig, evig? Hva vil denne lille tiden med verdslig fornøyelse bety? Ingenting.

270 Nå, jeg tror vi alle burde innvie våre liv, her ute, til Kristus. Tror ikke dere det? Hvor mange ønsker å innvie sine liv på nytt over dette, i kveld? Jeg vil innvie meg selv på nytt, her og nå. Herre . . . Tenk nå på hva det . . . hva din hovedsynd er, og la oss bare løfte våre hender nå til Gud, hver enkelt, på din egen måte.

271 Husk, Han er den allestedsnærværende. Mens det kanskje er atten hundre eller to tusen som ber her inne, er det millioner som ber verden rundt på samme tid, og Han hører hver eneste en av dem. Det er ikke engang en spurv som kan falle på gaten, uten at Han vet om det. Han vet om enhver hemmelighet i ditt hjerte.

272 La oss alle be nå på vår egen måte, bare innvie oss til Kristus.

273 Herre Jesus, jeg . . . Ditt Nærvær var så herlig, for bare en liten stund siden, at jeg nesten ikke klarte å trekke pusten. Virket som jeg skulle reise. Og jeg vet at det er en grunn for at Du vil ha dette gjort på denne måten. Jeg—jeg forstår det ikke, men Du gjør det, Herre. Du er Gud. Men Du har tydelig identifisert Deg Selv. Du er her. Vi tror Deg. Vi vet Du er her.

²⁷⁴ Og her i bygningen, er hundrevis av hender løftet. Vi innvier oss selv på nytt.

²⁷⁵ Herre, på denne talerstolen som jeg har talt, og sett Deg stå her og identifisere Deg Selv denne uken, innvier jeg—jeg—jeg meg selv på nytt. Jeg innvier meg selv på nytt til Din tjeneste. Tilgi meg for alle klagene mine over å være sliten. Og—og—og, Gud, bare ta meg inn i Dine armer.

²⁷⁶ Ta oss alle, Herre. Bær oss vekk fra denne verdens bekymring, og disse verdslige tingene, Herre, slik at vi kan være fullstendig innviet, dedikerte tjenere for Herren Jesus Kristus. Gi det, Far. Hør oss i kveld.

²⁷⁷ Velsign de bak der, som søker dåpen i Den Hellige Ånd. Må det komme en lyd fra Himmelen igjen, som en stormfull, mektig vind. Må den fylle enhver person der inne, med Ilden fra Guds alter. Gi det, Herre.

²⁷⁸ Vi priser Deg. Vi gir Deg takk og pris for—for at Du tar imot oss. Vi gir Deg takk og pris for Ditt folk. Vi priser Deg, for Du sa: “Dersom vi bekjenner våre synder, er Gud rettferdig så Han tilgir dem.” Gi det, Herre, at vi alle sammen må bli tilgitt. Og i morgen vil vi se det største helbredelsesmøtet dette landet noen gang har sett, på grunn av vår bekjennelse. Gi det, Herre. Vi innvier oss selv til Deg, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Kom, broder Cox.

²⁷⁹ Bare innvie dere selv til Gud, hver del der inne. Jeg vil be broder Cox nå, en av pastorene deres her, om å fortsette bønnen.



JESUS HOLDER ALLE SINE AVTALER NOR64-0418E
(Jesus Keeps All His Appointments)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk lørdag kveld den 18. april, 1964, i McKay Auditorium in Tampa, Florida, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org